

LÁVKA

Přemostění dálnice, které propojí dvě části aleje vedoucí na Horku, už má své projektanty. Práce povede ateliér Josefa Pleskota.

str. 2

NÁDRAŽÍ

Generální opravy vlakového nádraží pokračují. Ve zrekonstruovaném vestibulu však již koncem dubna začal zkušební provoz.

str. 2

ROZHOVOR

Jana Dumková, vedoucí muzea, se pro Kamelot rozpovídala o práci muzejníků, stěhování muzea i virtuálních procházkách.

str. 5

KAMELOT

KVĚTEN 2021

ZPRAVODAJ MĚSTA
MNICHOVO HRADIŠTĚ

Máte milionový nápad? Město spouští první ročník participativního rozpočtu

Ptáte se, co je to participativní rozpočet? Jednoduše řečeno, příležitost pro místní obyvatele podílet se na rozvoji svého města. Pilotní ročník participativního rozpočtu města Mnichovo Hradiště nese lépe zapamatovatelný název Meloun pro Hradiště. K dispozici máme meloun, tedy jeden milion korun, na nápady, které sami navrhnete, společně je prodiskutujeme, ověříme, že jsou realizovatelné a nakonec hlasováním vybereme ty nejlepší.

A jaký je první krok? Do neděle 6. června má každý občan Mnichova Hradiště možnost prostřednictvím webu www.melounprohradiste.cz, e-mailu nebo přes podatelnu městského úřadu podávat návrhy na to, co by se v našem městě mělo zlepšit. Je potřeba mít jednak zajímavý nápad, ale také představu o jeho finanční náročnosti nebo případný souhlas vlastníka.

„Během jara a léta nás čeká několik veřejných akcí. Na úvodním online setkání s veřejností, ve čtvrtek 13. května, vás podrobněji seznámíme s pravidly a harmonogramem. Budete mít možnost probrat i vaše nápady. Další setkání, v úterý 22. června, bude určeno především navrhovatelům, ale i dalším zájemcům z řad veřejnosti, se kterými si projednáme jednotlivé návrhy, podrobněji je prodiskutujeme a ujasníme si detaily,“ říká koordinátor Ondřej Šindelář, který má bohaté zkušenosti i ze svého dřívějšího působení v Nadaci Via.

„Na sousedské slavnosti Zažít

MELOUN PRO HRADIŠTĚ
participativní rozpočet města Mnichovo Hradiště

- Společně PRODISKUTUJEME, jaká jsou pravidla a možnosti**
- NAVRHNETE, na jaké projekty „meloun“ naporcovat**
- OVĚŘÍME, že je dokážeme zrealizovat**
- VYBERETE nejlepší návrhy, které město ZREALIZUJE**

Bude to pecka. Buďte u toho s námi! www.melounprohradiste.cz

Hradiště jinak, v sobotu 18. září, budeme mít všichni příležitost seznámit se s návrhy, které postoupí do závěrečného hlasování. Sousedskou slavností také odstartuje samotné hlasování, které skončí 15. října a určí, jaké nápady mají největší podporu. Tím však všechna práce nekončí, pro nás vlastně teprve začíná. V roce 2022 vítězné nápady zrealizujeme,“ dodává Šindelář.

Jakou roli sehrává město? Město je organizátorem celé akce. Je ale také partnerem, konzultantem každému občanovi, který nápad přinese. Pověřený tým města posoudí

realizovatelnost návrhu, tedy zda splňuje všechny podmínky – zda je možné jej uskutečnit v roce 2022, jestli se vejde do finančního limitu ve výši 650 tisíc korun nebo zda nejde pouze o jednorázový nápad. Město také ve většině případů nápad promění ve skutečnost. Odbornou pomoc městu poskytuje zkušená společnost Agora CE, s kterou město spolupracovalo již na strategickém plánu města.

„Meloun pro Hradiště je skvělá příležitost pro všechny místní zapojit se se svým nápadem, který může město obohatit o pěkné místo

nebo nezapomenutelnou akci, o novou tradici. Je to šance, jak vytvořit něco, na co bychom jinak složitě sháněli peníze. Přínosná může být i možnost nahlédnout pod pokličku, zkusit si nápad obhájit a sehnat pro něj podporu,“ doplňuje Ondřej Lochman, starosta města.

Možná máte už teď plnou hlavu nápadů, možná se potřebujete dozvědět ještě více. Ať tak či onak, mrkněte na web www.melounprohradiste.cz. Těšíme se na vaše svébytné nápady!

Markéta Červinková

POMALOUNKU, POLEHOUNKU...?

Vážení Hradišťáci,

máme za sebou nejchladnější duben za poslední léta. Příroda se pomalinku začíná probouzet ze zimního útlumu, na stromech se konečně začínají objevovat květy. Je to ale o něco později, než jsme byli zvyklí v uplynulých letech. Podobně polehounku se nám začínají uvolňovat i covidová opatření vlády a ministerstva zdravotnictví a čísla počtu nakažených pozvolna klesají. Je zjevné, že tu je jistá korelace mezi počasím a „sílou koronaviru“, ale jak velká, to nikdo nedokáže spočítat. Každopádně se nám život snad začíná navracet do původních kolejí. Pro některé děti se konečně otevřely školy a školky, byť s nutnými omezeními, a snad postupně otevrou i další služby. Jde to krůček po krůčku, ale v tomto případě platí, že je lepší cupítat kupředu než dělat skoky vpřed a vzad, protože nejhorší je, jak sportovci vědí, přepálit začátek.

Co se týče stavebního ruchu ve městě, jako by snad žádný covid nebyl. Na náměstí se kope na dvou frontách. Na sídlišti v Jaselské je vidět postup každý týden. Na nádraží se rovněž nezahálí, což budete mít v květnu už možnost sami zkontrolovat. Startuje finální řešení povrchů v Husově ulici a konečně také odvlhčení budovy Klubu. Poslední zmíněná stavební akce také citelně zasáhne chod úřadu, protože zde sídlí především odbor dopravy. Po zkoušce v podobě covidu čeká referenty odboru další test, a to z přežití v polních podmínkách. Obvyklé prostory totiž vymění za velkou zasedací místnost úřadu nebo za učebnu v komunitním centru. Proto budeme muset být při vyřizování těchto agend pozorní, trpěliví a pečlivě naslouchat pokynům, kde se co zařizuje, protože to bude trochu jiné, než jsme zvyklí.

V květnu také pokračuje sčítání lidu, domů a bytů. I když se to někomu zdá jako zbytečnost, získaná data jsou velice užitečná. Poskytují základ pro rozhodování státní správy, samosprávy i komerčních subjektů. Detailní data o populaci umožňují spravedlivě rozdělovat státní rozpočet a veřejné statky. Vláda, kraje i obce mají díky sčítání silný nástroj, jak plánovat poskytování veřejných služeb a rozvoj infrastruktury pro občany.

No a co závěrem, snad aby se Vám tento Kamelot dobře četl, aby Vám přinesl odpovědi na Vaše otázky ohledně života ve městě a aby Vás nejenom příští měsíc v Hradišti nic nepříjemně nepřekvapilo. Hodně zdarů!

Jan Mareš, místostarosta města

ITBUSINESS budujeme lepší svět
připoj se k nám

- Wi-Fi**
MH FreeWi-Fi
bezplatné bezdrátové připojení k internetu v okolí náměstí, škol, lékařů, sportovišť
- Kamery Český ráj**
sledujeme přírodu online 24/7 přes webovky capi.itbusiness.cz
- 10Gbit NETWORK**
rychlé datové připojení do každé domácnosti, firmy, úřadu, obce, vč. MÚ Mnichovo Hradiště

Internet | televize | volání | kamery | servis IT | hosting | pevná | web | IT dům | síť | vývoj

Comfeel
internet / televize / telefon

PROPOJÍME VÁS S CELÝM SVĚTEM

313 100 500

info@comfeel.cz
www.comfeel.cz

Smlouva podepsána. Ateliér Josefa Pleskota začíná projektovat lávku přes dálnici

O záměru města připravit projekční dokumentaci lávky přes dálnici D10, která by po desetiletích opět propojila dvě části aleje vedoucí na Horku přetnuté dálnicí a usnadnila pohyb mezi městem a místními částmi Dobrá Voda a Lhotice, už Kamelot informoval. Věc nyní nabírá konkrétní obrysy – byl vybrán projekční ateliér a přípravy odstartovaly podpisem smlouvy. Projekt po desetiletí diskutované dopravní stavby tak začíná vznikat. Zatím na papíře.

Součástí příprav přemostění nejrušnější dopravní tepny v regionu je od první chvíle Nadační fond ŠKODA AUTO. Ten se rozhodl podpořit Mnichovo Hradiště částkou až 1,5 milionu korun, kterou hodlá vynaložit na přípravné práce – na průzkumy, projekční i inženýrskou činnost, jež by měla být završena vydáním stavebního povolení. Díky nadačnímu fondu se tak projekt, jenž byl dosud spíše snem, začíná stávat skutečnou možností. Zda se v budoucnu stane i realitou a nabídne pěším a cyklistům možnost jak pohodlně překonat dálnici, bude

Vycházka všech zainteresovaných stran do aleje vedoucí na Horku, kde rovněž došlo k podpisu smlouvy mezi městem a AP atelierem.

záležet na řadě faktorů, zejména na finančních možnostech města a dostupných dotačních titulech.

Předpokládané náklady na vybudování lávky činí 40 milionů korun, možnost financování z jiných zdrojů, než z rozpočtu města, je tak klíčová. Vzhledem k podpoře propojování obcí s krajinou, budování cyklistických stezek a přemostování dálnic ze strany EU i ČR však rozhodně není nereálná.

Nadační fond a město v zimě společně oslovili několik renomovaných architektonických kanceláří a následně vybírali ze čtyř doručených návrhů řešení. O další spolupráci následně požádali AP atelier architekta Josefa Pleskota, jednoho z nejrenomovanějších českých architektů, k jehož mimořádným pracím patří třeba revitalizace průmyslového areálu Vítkovických železáren v Ostravě. Společně s touto

kanceláří budou na projekci spolupracovat dvě firmy specializující se na mostní konstrukce – Excon a Mott MacDonald CZ.

„O výběru ateliéru i mostařů rozhodly jejich referenční zakázky, posuzovali jsme jak projekty společné, tak ty, které jednotlivé firmy realizovaly individuálně. Svou roli hrála rovněž dobrá spolupráce mezi těmito subjekty a Nadačním fondem ŠKODA AUTO na projektu lávky přes Jizeru v Mladé Boleslavi a v neposlední řadě i cena navrhovaného řešení,“ komentuje výběr Ondřej Šindelář, projektový pracovník městského úřadu.

Radní na svém jednání 12. dubna schválili uzavření smlouvy a doporučili zastupitelstvu uvolnění financí z letošního rozpočtu města na projekční práce ve výši 924 tisíc korun. Ve středu 21. dubna se uskutčnila na místě plánovaná realizace schůzka architektů, projektantů, nadačního fondu a zástupců města, po níž následoval podpis smlouvy.

Martin Weiss

Zkrate si cestu přes město na sdíleném kole Nextbike

Od 7. dubna mají Hradišťáci možnost využívat sdílená jízdní kola společnosti Nextbike. Celkem 35 kol s nízkým nástupem vybavených třístupňovou přehazovačkou je rozmístěno na dvanácti stanovištích ve

městě a místních částech a umožňuje zájemcům zkrátit si cestu přes město nebo se vypravit do Mladé Boleslavi, s jejímž systémem sdílených kol bylo Mnichovo Hradiště propojeno. (wes)

Sčítání lidu končí 11. května

Od 27. března probíhá sčítání lidu, kterého jsou povinni se zúčastnit všichni občané ČR a také cizinci pobývající v zemi déle než 90 dnů. Vzhledem k problematickému startu elektronického formuláře prodloužil Český statistický úřad lhůtu pro sečtení do 11. května (původně byla do 9. dubna). K tomuto dni končí příjem elektronických formulářů podaných přes webové rozhraní, mobilní aplikace i klasických papírových formulářů. (wes)

V Husově ulici se práce dávají do pohybu

Na položení finálního povrchu vozovky, vybudování vyvýšených chodníků, které mají zpomalit provoz, rekonstrukci chodníků a vysazení zeleně čekají zejména obyvatelé Husovy ulice, ale i ostatní obyvatelé lokality Na Habeši už více než rok. Odklad startu první etapy prací způsobila pandemie covidu-19, nyní se však práce na úpravách začínají dávat do pohybu.

Začátkem dubna si společnost Metrostav Infrastructures, která je realizátorem zakázky, převzala staveniště a proběhla nutná administrativní příprava – komunikace se správci inženýrských sítí, vydání dopravně-inženýrských opatření atd.

Dodavatel předpokládá zahájení samotné realizace v průběhu května, hotovo by mělo být letos v září. (wes)

Konec stavu nouze ovlivnil jízdní řády

Dopravní společnost Arriva Střední Čechy upozornila cestující na změny týkající se linek veřejné autobusové dopravy, k nimž došlo v souvislosti s dubnovým koncem nouzového stavu. V Mnichově Hradišti návrat k běžným jízdním řádům ovlivňuje pokračující revitalizace Masarykova náměstí, proto dopravce doporučuje před cestou vždy ověřit aktuální platnost spoje v internetovém vyhledávači (<https://idos.idnes.cz/autobusy/spojeni>). (wes)

Zrekonstruovaný vestibul nádraží přivítal cestující už na konci dubna, generální opravy potvrzují do září

Už od loňského července prochází kompletní rekonstrukcí mnichovohradištské vlakové nádraží a přilehlé prostory. Práce postupují úspěšně kupředu a Správa železnic očekává dokončení rekonstrukce letos v září. Cestující by měli opravené vnitřní prostory začít využívat už za pár týdnů, práce na pláštích budovy a okolních plochách budou ještě pokračovat.

„V úterý 27. dubna jsme zahájili přesun pokladny a automatu na jízdenky z provizorní buňky do haly. Od 29. dubna již odbavení cestujících probíhá ve zkušebním provozu v hale, která je průchozí pro přístup k vlakovému nástupu,“ informoval Kamelot Jaroslav Špína z oblastního ředitelství Správy železnic.

Práce v interiéru se již blíží ke konci. Dokončeny jsou již opravy krovů a půdního prostoru, dokončovací práce probíhají i v bytech v prvním patře, kde došlo k výměně oken, kompletní opravě zdí, stropů i podlah a veškerých instalací. V přízemí budovy je také již hotová oprava zdiva, podlah a výměna všech instalací včetně vytápění. Aktuálně finišuje oprava vestibulu, ve kterém budou umístěny nové pokladny a také veřejné toalety. Jakmile bude vestibul uveden do provozu, venkovní objekt toalet čeká stržení.

Mnozí již možná zaznamenali, že perón už před deštěm a sluncem chrání nový přístřešek a byly také

Dokončovací práce ve vestibulu nádraží. V oknech budou umístěny pokladny.

zahájeny práce na fasádě. Plot, který ohraničoval přilehlou zahrádku u nádraží, byl odstraněn. V přípravě je nyní oprava podlahy a stropu dopravní kanceláře.

Některé předměty budou podobu nádraží před rekonstrukcí připomínat ve sbírkách muzea. „Vážíme si toho, že Správa železnic věnovala některé části původního vybavení a mobiliáře do sbírek městského muzea. Jde konkrétně o hodiny, odkládací stůl před pokladnou, ciferníky hodin z věže nebo cedule s nápisem „východ“. Muzeum by mělo také ještě získat dřevěné lavičky, které bývaly na perónu,“ vyjmenovává Aleš Rychlý, referent městského úřadu.

Martin Weiss

Nový perónní přístřešek.

Větší snímek výše zachycuje podobu nádraží v roce 1940, kdy byla dokončena jeho přestavba. V rámci ní se areál rozrostl o dopravní a přednostenskou kancelář a osobní pokladnu. Menší fotografie níže připomíná podobu původní nádražní budovy v roce 1939.

Dotace do sociální sféry: město rozdalo milion a půl

Město Mnichovo Hradiště každý rok finančně podporuje poskytovatele sociálních služeb prostřednictvím individuálních dotací. Letos v rámci svého dotačního programu rozdalo více než 1,5 milionu korun.

Příjemcem největšího objemu financí je Diecézní charita Litoměřice, která ve městě provozuje vlastní pečovatelskou službu. Právě tu město letos podpoří 700 tisíci korunami.

„Charita je naším největším poskytovatelem sociálních služeb, má rovněž nejvíce klientů v rámci ORP Mnichovo Hradiště a na její práci dlouhodobě nevidujeme žádné stížnosti, ba naopak. Charita do loňského roku poskytovala pečovatelskou službu a osobní asistenci, od letoška jsou tyto dvě služby sloučené a i nadále dostupné na území ORP Mnichovo Hradiště,“ říká Josef Záhora, vedoucí sociálního odboru městského úřadu.

Značné podpory se dočkal rovněž nízkoprahový N-klub, který sídlí v Poříčské ulici a nabízí útočiště pro děti a mládež v nepříznivé sociální situaci. Organizaci Semiramis, která ambulantní službu poskytuje, město podpoří částkou 250 tisíc korun, dalších 45 tisíc korun věnuje na protidrogovou prevenci. Příspěvků se dočkaly také další organizace: Maly-

ra (sociální služby Domu Ludmila ve Veselé), Laxus (poradenské služby pro ohroženou a rizikovou mládež a její rodiny), Spokojený domov (terénní sociální služby), Respondeo (pomoc rodinám s dětmi v mladoboleslavském okrese), v menší míře pak Denní centrum pro seniory Jizera, Náruč, Domov Modrý kámen nebo Luma MB.

Radní, kteří posuzovali jednotlivé žádosti o dotační prostředky (letos v celkové výši 2,6 milionu Kč), rozhodovali na základě doporučení komise pro rodinu a sociální záležitosti. Zároveň pověřili starostu, aby prověřil, zda by bylo možné využít nevyčerpané finanční prostředky rozpočtované na kulturní akce právě na další podporu poskytovatelů sociálních služeb.

„Každým rokem se podpora ze strany města o trochu zvyšuje a zavádějí se nové služby, zejména pro děti a mládež. Musím pochválit radní a zastupitele napříč politickým spektrem, protože skutečně mají zájem o služby pro obyvatele Mnichova Hradiště a v tomto směru táhnou za jeden provaz, což je skvělé. Patří jim za to velký dík,“ dodává Josef Záhora.

Martin Weiss

INZERCE

VYČISTÍME, UMYJEME, UKLIDÍME.

Koberce/Sedačky/ Kočárky/Matrace/ Dětské sedačky/ Interiéry automobilů/ Radiátory/ Podlahy/ Okna/Dveře/Sanitu/ Parní i Uv sterilizace/ Kompletní úklid/

www.cisteniuuklidzajicek.webmium.com

777138948

Zajicek Radim, radimzajicek@seznam.cz

Podobu někdejšího židovského hřbitova přiblížil zevrubný geofyzikální průzkum

Terénní průzkum, který v druhé polovině března prováděla specializovaná firma G IMPULS Praha na židovském hřbitově, přinesl zajímavé poznatky o této lokalitě. Ty nyní poslouží k dopracování koncepce revitalizace tohoto pietního místa, která má být v druhé polovině letošního roku realizována.

Během průzkumu, jenž kombinoval čtveřici geofyzikálních metod,

se podařilo identifikovat hlavní hřbitovní cestu a navazující systém cestiček, obvodní zeď hřbitova, trosky domu, jenž stával v areálu, a mnohé další anomálie. Město tak získává představu o tomto území rozkládajícím se na ploše 2500 metrů čtverečních.

Realizátoři průzkumu v závěrečné zprávě konstatují, že hřbitov lze rozdělit na dvě části, přičemž v

té západní stávalo podstatně méně hrobů, nebrání se dokonce možnosti, že by byla bez hrobů docela. Východní část vedle toho byla starší, byla hlavním pohřebištem a při likvidaci hřbitova byla zavezena větším množstvím zeminy. Vrstva navážky má mocnost jeden metr a více. Směrem k západu se hřbitov postupně rozšiřoval. K jednoznačnému objevu deponie náhrobků či jejich fragmen-

tů nedošlo, části náhrobků či větší kameny však mohou být dle průzkumu objeveny na řadě míst, přičemž největší šance učinit zajímavý objev je při východní obvodové zdi.

Firma městu navrhuje provést po dohodě s židovskou obcí sedm sond, které prozkoumají nejvýraznější zjištěné anomálie.

Martin Weiss

Revitalizace náměstí pokračuje

Snímek pořízený z balkónu nad historickým vstupem do radnice zachycuje východní část náměstí, která se v dubnu po odstranění dláždění definitivně proměnila v jedno velké staveniště. V době, kdy mířil Kamelot do tisku, prováděla firma H-Intes stabilizaci zemní pláně, pracovala na liniovém odvodnění a také chystala pozice pro budoucí výsadbu stromů. A přestože sousedská slavnost je zatím v nedohlednu, na náměstí už jsou opět k vidění nákladní liazky. Foto: A. Rychlý

V ulici Víta Nejedlého pokračuje sanace sklepů, ty nejstarší vznikaly před čtyřmi stoletími

Souběžně s druhou etapou revitalizace Masarykova náměstí probíhají v místě, kde na náměstí ústí ulice Víta Nejedlého, sanace sklepních prostor. Ty byly stavební firmou H-Intes pod vozovkou objeveny vloni a jejich stav znemožnil úplné dokončení první etapy. To nyní probíhá a mělo by být hotové nejpozději do konce června.

„Město nechalo v místě zpracovat geofyzikální průzkum a muselo

rovněž vyřešit majetkové otázky vzhledem k tomu, že sklepy byly z velké části na krajských pozemcích. Při bližším průzkumu jsme zjistili, že v některých sklepech jsou závaly, v jiných bylo třeba zajistit klenby. Žádné zajímavé artefakty jsme v podzemí už bohužel nenašli,“ komentuje starosta Ondřej Lochman.

Možnost prozkoumat tesařské a zděné sklepní prostory, které patřily

k dnes již neexistujícím domům, si nenechal v dubnu ujit Karel Hubač z městského muzea.

„Existenci sklepů patřících k původním domům máme doloženu již na počátku 17. století. Sklepy tak vznikly alespoň částečně již v 16. století. Další prohlubování jistě probíhalo i po třicetileté válce a dále v průběhu 17. století. Domy byly postupně zbourány, většina koncem 17. století, respektive počát-

kem 18. let. Silnice byla následně rozšířena, prázdný prostor zatravněn a v dolní části ulice byl vystavěn panelový dům,“ přibližuje Hubač, za jakých okolností se sklepy objevily pod hlavní silnicí.

Reportáž z prohlídky podzemních prostor můžete zhlédnout na youtubeovém kanále města nebo na městském facebookovém profilu.

Martin Weiss

V aleji pod Káčovem stojí nová lavička. Díky dárcům

Projekt Lavičky v krajině, jehož iniciátorem je učitel Lukáš Umáčený a s ním mnichovohradištský odbor Klubu českých turistů, zaznamenal krátko po svém představení první úspěch. Na portálu www.darujme.cz se během několika dní podařilo vybrat od dárců peníze na první lavičku, která byla následně instalována do aleje vedoucí na Káčov. Jejím patronem je KČT, který v průběhu dubna vybral finance i na další lavičku, která by měla stát u oblíbené vycházkové trasy v Dolcích. Její realizaci však bude předcházet

umístění lavičky Jednoty bratrské, která nabídne posezení u cesty z Dobré Vody k horním přestavlkým rybníkům.

Lavičky ze smrkového masivu vznikají v truhlářském kroužku Jednoty bratrské, který se o ně bude následně po tři roky také starat. Každá lavička nese jméno svého hlavního mecenáše, v tuto chvíli mají svou lavičku rezervovány tři další osoby a spolky. Více o projektu naleznete na www.jbmh.cz.

Martin Weiss

Zvládli to! Dvojice čápů našla cestu do Hradiště

K jaru v Mnichově Hradišti už tradičně patří očekávání návratu čápů bílých, kteří se do města vracejí z afrických zimovišť. S příchodem března začal na webové stránce <http://capi.itbusiness.cz> opět fungovat přímý přenos z hnízda a mezi návštěvníky začalo růst napětí, zda se opeřenému páru podaří překonat překážky na tisíce kilometrů dlouhé cestě a vrátit se domů.

Radostná zpráva se začala šířit 29. března, kdy v hnízdě usedl první čáp. Druhý jej následoval 5. dubna. Ptáci bezprostředně po svém příletu začali opravovat a čistit hnízdo a shánět potravu, aby se připravili na odchov potomstva. Moment, kdy bylo hnízdo nějaký čas prázdné, využili 7. dubna zaměstnanci firmy IT-BUSINESS k výměně kamery. Díky novému zařízení se diváci mohou zaposlouchat rovněž do typického čápiho klapání – zařízení totiž přenáší také zvuk.

V pondělí 12. dubna se v hnízdě objevilo první vejce. Během týdne pak následovalo snesení čtyř dalších. Návrat čápů mezitím ohlásily také Hoškovice.

Letošní rok je už pátou sezónou, kdy mohou zájemci život čápů sledovat online. Vysílání mnichovohradištského čápiho hnízda bylo zahájeno v dubnu 2016.

Martin Weiss

Komise vyměnily zasedací místnosti za online prostor

Komise rady města jsou poradními orgány, které pomáhají radním s rozhodováním. Jejich zaměření je úzce specializované a závěry jejich jednání mají charakter doporučení. Vzhledem k pokračujícím omezením

sociálních kontaktů jednají komise i nadále v online prostředí, konkrétně prostřednictvím platformy GoTo-Meeting, která umožňuje pořádat videokonference a zároveň prezentovat projednávaný materiál. (wes)

Nový termín Deštivých dnů

Zakoupili jste si minulý rok vstupenky na divadelní představení hry Deštivé dny? Máme pro vás dobrou zprávu, konečně známe náhradní termín. Zapište si do diáře úterý 16. listopadu, 19 hodin.

Pokud by pro někoho termín nebyl vyhovující, vstupenky bude možné vrátit v předem dané lhůtě, jakmile se otevře městské informační centrum. O tom vás budeme včas informovat.

A pro ty, kteří stále váhají: v představení účinkují Richard Krajčo a David Švehlík jako kamarádi od dětství Denny a Joey, kteří oba vyrůstali na chicagském předměstí. Dnes jsou parťáky u chicagské policie. Richard Krajčo získal za svou roli ocenění Thálie, takže je jisté na co se těšit.

**Barbora Balejová,
Klub Mnichovo Hradiště**

Kurzy tance a společenské výchovy pro mládež 2021

Od května se mohou noví zájemci přihlašovat do kurzů tance a společenské výchovy pro mládež pro rok 2021. Prozatím to bude možné jen prostřednictvím e-mailu nebo po telefonické domluvě, jakmile se otevře kancelář divadla, bude to možné i osobně.

Kurzovné činí 2190 Kč, při přihlášení je třeba zaplatit zálohu 1000 Kč. V případě, že by se kurzy z dů-

vodu vládních nařízení neotevřely, budeme zálohy v plné výši vracet. S velkou pravděpodobností budeme spojovat nové kurzisty s účastníky z minulého roku, kterým bohužel opatření znemožnila kurzy dokončit. Můžete se tedy těšit na taneční ve velkém počtu.

**Barbora Balejová,
Klub Mnichovo Hradiště**

Poptávka po bydlení je velká i mezi opeřenci

Naše truhlářská dílna Jednoty bratrské ráda spolupracuje s městem, a proto jsme ochotně přijali objednávku na výrobu čtyř ptačích budek pro sídliště v Jaselské. Koncem měsíce března jsme je rozmístili na stromy a doufali, že se snad letos najdou ptačí nájemníci. A skutečně! Právě v den uzávěrky Kame-

lotu jsme upozorovali, jak do jedné budky čile vlétá a následně vylétává ptáček. Nejspíš byl rád za přístřeší v nepříjemném aprílovém počasí. Máme velkou radost, že naše práce má smysl a věříme, že se vyvedou i mládátka.

Dana Nováková

Nová sezóna: opakujeme informace pro abonenty

Pro případ, že by někomu z abonentů unikla informace z minulého čísla – divadelní, koncertní i pohádkovou sezónu jsme se rozhodli o rok odložit. Vaše abonentky stále platí, navážeme v říjnu tam, kde jsme skončili, tedy divadelním představením Rošáda, Marimbovým recitálem Ladislava Bilana a pohádkou Zví-

řátka a Loupežníci. Brožury budou k vyzvednutí v městském informačním centru, vouchery za propadlá představení ze sezóny 2019/2020 si budete moci vyzvednout v kanceláři divadla.

**Barbora Balejová,
Klub Mnichovo Hradiště**

Turisty v Hradišti přivítají nové informační panely

Turistická sezóna začíná a tak dlouho očekávané jarní počasí láká do přírody. V Mnichově Hradišti se při této příležitosti objevilo hned několik nových infopanelů.

Čtyři jsou umístěné na dopravním terminálu a jeden nový je

také naproti vstupu do areálu Státního zámku Mnichovo Hradiště. Z infopanelů se dozvíte zajímavosti o městě, jeho historii, zámku, turistických trasách i zajímavých cílech výletů v okolí města nebo o nabídce Klubu. (wes)

Klub Mnichovo Hradiště má novou adresu!

Důležitá informace! Klub Mnichovo Hradiště včetně kanceláře divadla je nově přestěhovaný. Sídíme teď přes ulici, naproti našemu dosavadnímu působišti, nad prodejnu COOP

na Masarykově náměstí (vejdete automaticky dveřmi a dáte se po schodech vlevo). Těšíme se, až se otevře a budeme se moci vidět osobně. (bb)

Farmářské trhy jsou zpět, v dubnu jimi ožila Mírová

V sobotu 17. dubna se uskutečnily po delší pauze v Mnichově Hradišti Pojizerské farmářské trhy, jejichž opětovné konání umožnil konec nouzového stavu, k němuž v dubnu došlo. Vzhledem k probíhající revitalizaci náměstí trhy tentokrát poprvé ožila Mírová ulice.

Na trzích mohli zájemci potkat prodejce známé již z minulých let, ale i některé nové tváře. K dispozici byla tentokrát čerstvá česká zelenina, ovoce a bylinky, poctivé pečivo, mléčné výrobky, uzeniny, výrobky z rybiho masa, květiny, koření a mnoho dalšího. „Sortiment se

bude na jednotlivých trzích mírně obměňovat a postupně rozšiřovat o sezonní ovoce a další dobroty,“ připomíná organizátorka farmářských trhů Pavlína Honzů a dodává, že zájemci, kteří by na trzích rádi nabízelí své výrobky či výpěstky, se mohou ozvat organizátorům na tel. čísle 602 100 470 a domluvit se.

Trhy se budou nyní konat každou sobotu od 7:30 do 12 hodin. Aktuální informace naleznete na www.trhyfarmarske.cz nebo na FB Pojizerské farmářské trhy.

Martin Weiss

Na jaké sezónní výstavy se můžete těšit v muzeu?

Horolezci Českého ráje

Pokud to epidemiologická situace dovolí, v květnu a červnu bude uspořádána výstava s názvem Horolezci Českého ráje. Vystaveno bude na 100 velkoformátových fotografií z let 1968–1988, jejichž autorem je horolezec, profesionální fotograf a žurnalista PhDr. Karel Vlček. Součástí výstavy bude audiovizuální projekce ukázek unikátních filmových horolezeckých záběrů.

Pocta Václavu Budovci z Budova

V sobotu 26. června se bude konat celodenní akce věnovaná Václavu Budovci z Budova († 1621), při příležitosti 400. výročí exekuce na Staroměstském náměstí v Praze. Pietní akt se odehraje ve 14 hodin u sochy Václava Budovce v zámecké zahradě. Poté se účastníci vydají na zříceninu Zásadka, a to buď pěšky aleji přes Káčov připravenou „Budovcovou cestou“ s úkoly pro děti, nebo po vlastní ose auty. Od 16 hodin bude probíhat zábava (živá hudba, divadelní scénky, občerstvení) na Zásadce, tedy na bývalém Budovcově letním sídle. Otevřen bude také románský kostel Nanebevzetí Panny Marie v Mohelnici nad Jizerou, přítomen bude průvodce. Připravena je také speciální dlouhodobá výstava přímo v expozici městského muzea.

Kouzlo starých plováren

Červenec a srpen bude věnován retro výstavě, která připomene městské a říční lázně, plovárny a zá-

roveň přiblíží dřívější trávení volného času, hygienické návyky, dobovou letní módu, sportovní náčiní. Doplněna bude o informace, historické fotografie a unikátní filmové záběry z místních plováren na řece Jizeře.

Josef Marek

Na září a říjen je připravena souborná výstava obrazů k výročí 100 let od narození místního malíře a učitele Josefa Marka. K vidění budou kresby a krajinoalby z Mnichovohradištska, Pojizeří a Českého ráje. Mimo krajiny budou vystaveny i jeho četné kresby zdejší lidové architektury. Při této příležitosti chystáme katalog, který bude vydán v tištěné podobě.

Adventní výstava

V prosinci se uskuteční také tradiční výstava s vánoční tematikou.

Virtuální procházky městem

V průběhu roku budeme pokračovat v komentovaném audiovizuálním promítání historických záběrů z jednotlivých částí našeho města. Plánujeme i opakování již proběhlých procházek v místním kině.

Sledujte muzeum na webu (<https://muzeum.mnhradieste.cz>) nebo na Facebooku (<https://www.facebook.com/muzeummh>) pro přesné informace o datech konání připravovaných akcí.

**Lucie Holečková,
Muzeum města Mn. Hradiště**

O přestěhování muzea usilovali všichni naši předchůdci, získání vlastní budovy bude naplněním jejich snah, říká Jana Dumková

Jana Dumková, vedoucí Muzea města Mnichovo Hradiště, nechává v dalším ze série rozhovorů nahlédnout do fungování muzea, přibližuje jeho plány a připravované aktivity a mimo jiné poukazuje na důležitost spolupráce muzea s veřejností.

Už rok ovlivňují naše životy a práci protiepidemická opatření a různá omezení společenského života. Muzeum muselo oželeť některé oblíbené a tradiční akce jako třeba virtuální procházky, muzejní noc, výstavy nebo hojně navštěvované programy pro školy. Vnímáte ale i pozitiva zvláštní situace?

Ano, i na této situaci vidím leccos pozitivního. Museli jsme upustit od organizování akcí pro veřejnost a díky tomu máme čas například na práci se sbírkami. V poslední době jsme získali poměrně značné množství nových předmětů, všechny je třeba zapsat, označit, nafotit, najít pro ně vhodné uložení, leckteré před tím ošetřit či zakonzervovat... To vše vyžaduje poměrně hodně času. Kromě toho se mi podařilo zpracovat několik archivních fondů, kolega pokročil s digitalizací a popisem fotografií. Vedle toho stále dostáváme různé badatelské dotazy a prosby o rešerše, vyhledávání informací a podobně. Možná právě proto, že badatelé už delší dobu nemohou navštěvovat muzea a archivy, je takovýchto žádostí poměrně dost. Také se zabýváme záležitostmi, které s činností muzea bezprostředně nesouvisí. Připravili jsme informační panel na parkoviště pod Drábskými světlíčkami, na obnovu cestu od zámku do Hoškovic, několikrát jsme navštívili končíci pivovar na Klášteře, získali odtud některé věci, nafotili, co šlo, a iniciujeme jednání s památkáři o zásahu ve prospěch této památky. Zorganizovali jsme natáčení filmu věnovaného básnické tvorbě Josefa Brože a podíleli se na jeho realizaci. V neposlední řadě jsme upravili část expozice, návštěvníky pozveme na nově vystavené modely Budovcova pomníku.

Chybí vám bezprostřední kontakt s veřejností?

Samozřejmě, vždyť je to velká část naší práce. Chybí mi hlavně zpětná vazba, reakce návštěvníků, nové podněty z jejich strany...

Snažíte se najít si k návštěvníkům cestu nějakým alternativním způsobem?

Ano, uvažujeme o online verzi virtuálních procházek, ale zatím je s tím spojeno dost problémů. Uvidíme, jak se podaří je vyřešit.

V Kamelotu se již od jeho prvního čísla objevují s železnou pravidelností příspěvky muzea věnované nejčastěji zajímavým osobnostem z historie města. Je stále kde brát? Máte aktuálně v hledáčku nějaké postavy, na jejichž životní osudy se s kolegy chystáte?

Je pravda, že už jsme v Kamelotu představili poměrně dost výrazných osobností našeho města, ale myslím, že stále máme o kom psát. Občas se dozvíme o někom zajímavém, kdo měl vztah k našemu městu, úplně náhodou, jako například nedávno o staviteli Čapkovi, o němž psal kolega v minulém čísle. Já osobně mám několik osobností, kterým bych se chtěla věnovat, ale zatím se mi nepodařilo sehnat dost informací ani pramenů. Jedná se o mnichovohradištské „slechny učitelky“ Marii Kubrychtovou a Filoménu

Kubínovou. Dnes už jejich jména téměř nikdo nezná, nedávno byl dokonce zrušen jejich společný pomník na hřbitově, ale svého času patřily k význačným osobnostem našeho města. A pak bych někdy velmi ráda zpracovala působení učitele Mikuláše Maštalíře. Mám k němu trochu osobní vztah. Kdysi učil moji babičku ve škole na Jivíně, často na něj vzpomínala a vyprávěla mi o něm. Později jsem se s jeho jménem setkala, když jsem psala o škole ve Žďáře, kde byl řídícím učitelem. Výraznou stopu zanechal také v našem muzeu. V době svého působení v Branžeži v 90. letech 19. století se velmi zasloužil o sběr předmětů na připravovanou národopisnou výstavu. Velká většina z nich dnes tvoří nejstarší a nejvýznamnější předměty muzejních sbírek.

Rok 2021 je výročí smrti Václava Budovce z Budova, významného majitele mnichovohradištského panství a představitele stavovského povstání, jehož život skončil před 400 lety rukou kata. Jeho osobností se zabýváte v několikaletém seriálu článků, které od května budou vycházet v Kamelotu. Jak velkou stopu Budovec ve městě a na Mnichovohradištsku zanechal?

Já si myslím, že poměrně významnou. Nechci teď mluvit přímo o jeho vlastním působení ve městě, udílení privilegií a podobně. O tom už bylo několikrát psáno a určitě se k tomu dostaneme i v našich článcích, které zmiňujete. Mám teď na mysli spíše jeho odkaz či takzvaný druhý život. To, co se projevilo především v době první republiky. Samozřejmě to souviselo s celkovou atmosférou doby, s negativním hodnocením „třistaleté habsburské poroby“, s kritickým postojem ke katolictví apod. Budovec byl prezentován jako mučedník bojující za národní zájmy a svobodu a k tomu se obyvatelé našeho města hrdě hlásili. Proto můžeme v muzeu najít plakát konstatující, že Mnichovo Hradiště je město Budovcovo, proto mu zde byl postaven pomník, proto nese jeho jméno zdejší ulice, proto po něm byla pojmenována turistická stezka, jeho jméno nese baráčnická župa a těch příkladů bychom našli více. O které z jiných významných osobností můžeme něco podobného říci?

Shodou okolností v letošním roce dojde v souvislosti s revitalizací náměstí k přesunu sochy Budovce zpět do centra města. Za jakých okolností byla odtamtud socha vlastně přesunuta na zámek?

Socha byla z náměstí do zámec-

kého parku přesunuta 7. listopadu 1950 v podvečerních hodinách. Ze zápisů usnesení rady a pléna města víme, že o jejím přesunu se hovořilo už od roku 1949. Lze se domnívat, že hlavním důvodem byla vládnoucí ideologie, které nevyhovoval pomník feudálnímu pánovi na náměstí, ze zápisů však nic takového nevyplývá. Zde je přesun dáván do souvislosti s novou úpravou náměstí, výsadbou zeleně kolem radničního bloku a vyjádřením architektů. Z téhož důvodu byl z náměstí také odstraněn meteorologický sloup. Zajímavé je, že o umístění sochy u zámku se uvažovalo už ve 20. letech. I přesto, že stála více než 70 let v areálu zámku, zůstala socha stále v majetku města.

Když už jsme zmínili stěhování, před několika týdny byla zahájena rekonstrukce Klubu, která de facto otevírá cestu ke stěhování městského muzea do budovy Hroznů. V jakém horizontu by ke změně vašeho působiště mělo dojít, když bude vše pokračovat ideálním způsobem?

To je otázka spíše na vedení města, já neumím přesně odpovědět. Chtěla bych věřit tomu, že by k přestěhování mohlo dojít tak do tří až pěti let.

Vnímáte otázku stěhování muzea na náměstí jako věc citlivou, nebo je pro vás představa důstojných prostor, zájemů s dostatečnou kapacitou a depozitářem, na jejichž úpravy si budete moci s kolegy sami dohlížet, čistě zdrojem radosti? Částečně narážím na polemiku, která nedávno proběhla na stranách zpravodaje.

Chápu, co máte na mysli, ale pro mě osobně by stěhování bylo opravdu pouze zdrojem radosti. Když si odmyslím tu neskutečnou práci přestěhovat celé muzeum... Víme, že o něco takového usilovali naši předchůdci vlastně po celou dobu existence muzea, vždy se museli potýkat s nevhodnými prostory, takže případný přesun a získání vlastní budovy chápu i jako naplnění jejich snažení. Muzeu a jeho pracovníkům bych to velmi přála.

Budete v momentě, kdy se stěhování stane blížící se realitou, uvažovat o obměně stálých expozic? A bude možné všechny exponáty vůbec přepřavit, aniž by utrpěly? Konkrétně mám na mysli rozměrný model Drábských světlíček.

Muzejní expozice bychom tvořili zcela nově, rámcovou představu máme, vše je ale třeba dotvořit ve spolupráci s architekty. Určitě chceme dát více prostoru dějinám

města, jeho výrazným osobnostem, ale ukázat i typické prostředí domácností, úřadů apod. Myslím si, že většinu exponátů lze přesunout bez problémů. Onen model Drábských světlíček je sádrový, umístěný na trámové konstrukci. Podle odborníků by neměl být problém ho rozřezat na několik kusů a po přestěhování znovu sestavit dohromady.

Jak se díváte na otázku možného vzniku muzea LIAZu ve městě? Vidíte reálnou šanci, že by výhledově mohlo vzniknout?

Ta myšlenka vznikla v roce 2014, když jsme chystali s kolegou Vaškem Holasem výstavu věnovanou LIAZu. Tehdy nám pomohlo opravdu hodně lidí, především bývalých zaměstnanců. Seznámili jsme se také s partou nadšenců, kteří vlastní automobily značky LIAZ a rádi by svoji sbírku trvale prezentovali. V minulých letech některé vozy představili na Sousedské slavnosti. S nimi jsme tehdy začali uvažovat o stálé expozici, ale v poslední době jsem se už dalších jednání o této záležitosti neúčastnila, tak nevím, jaká je nyní situace. Domnívám se, že by si značka LIAZ své muzeum zasloužila a kde jinde než v Hradišti. Zároveň si uvědomuji, že vytvoření a hlavně provoz takové instituce by nebyla jednoduchá záležitost, a tudíž by bylo vhodné, aby muzeum provozovala jiná organizace než město. Kdysi jsme zkoušeli Národní technické muzeum, později se snad uvažovalo o Střeďočeském kraji, ale jak je to dnes, opravdu nevím.

Je obvyklé, že mezi muzei v regionu funguje spolupráce? Mnichovohradištské muzeum nespadá pod Muzeum Mladoboleslavska a funguje svébytně. Považujete za výhodu, že jste svými pány?

Tu poslední otázku jsem si také několikrát položila. Samozřejmě má skutečnost, že jsme samostatné muzeum, svá pro i proti. Určitě by přináležení k větší instituci znamenalo pomoc v některých oblastech, zvláště po stránce odborné. Na druhé straně vidím a oceňuji, že máme podporu vedení města a volné ruce pro svou činnost. Naši předchůdci vytvořili toto muzeum pro tehdejší okres mnichovohradištský a myslím si, že vzdáním se samostatnosti a převedením pod jinou instituci bychom se tomuto jejich odkazu zpronevěřili. Co se týče spolupráce s ostatními muzei v regionu, myslím, že je velmi dobrá, s Muzeem Mladoboleslavska a muzeem turnovským možná až nadstandardní. Asi je to dáno i osobními kontakty s jejich pracovníky. Spolupracujeme ale i s dobrovickými muzei, s muzeem v Semilech, v Železném Brodě a jinými. Takže shrnuto, je dobře, že jsme muzeem samostatným.

V čele městského muzea stojíte jako jeho vedoucí již řadu let. Co vás vedlo k tomu, že jste vyměnili rušné prostředí střední školy za mnohem klidnější prostředí muzea?

Do muzea jsem nastoupila v roce 2005, po 16letém působení na gymnáziu v Turnově a také po krátké epizodě zde v Mnichově Hradišti. Těch důvodů bylo více, ale žádný nijak závažný. Spíše jsem chtěla zkusit dělat i něco jiného než vyučovat. Učitelská práce mě přestávala těšit, měla jsem pocit, že stále více musím řešit spíše problémy kázeňské než vzdělávací. Bývalá vedoucí muzea paní Hana Báčková tehdy

Dosavadní účastníci Mnichovohradištské štafety: Ondřej Lochman - Eva Hajzlerová - Vladimír Čermák - Alena Hejlová

odcházela do důchodu, přihlásila jsem se do výběrového řízení a začala zde pracovat. Svého rozhodnutí jsem zatím nikdy nelitovala. Na své pedagogické působení v Turnově v 90. letech však vzpomínám velmi ráda, s řadou svých bývalých žáků jsem stále v kontaktu, s některými mám až přátelské vztahy, stejně tak s bývalými kolegy.

Jaká byla vaše aproba?

Učila jsem češtinu a dějepis, v aprobaci mám i ruštinu.

Jak vypadá každodenní práce vedoucí muzea? A jak máte v rámci muzejního týmu rozdělené úkoly?

Moje práce je především pestrá, různorodá, a to mám ráda. Od úředních a organizačních záležitostí souvisejících s chodem muzea, přes kontakt s návštěvníky či badateli, práci se sbírkami, přípravu akcí pro veřejnost, přípravu různých tiskovin, práci redakční, studium a získávání informací k různým tématům, rozhovory s pamětníky, sběr nových předmětů a archiválií... V současné době jsme v muzeu tři, na řadě záležitostí a témat pracujeme společně, společně spravujeme například i trojrozměrné sbírkové předměty. Kromě toho já mám na starosti především sbírku archiválií, kolega Karel Hubač sbírku fotografií a také propagaci, kolegyně Lucie Holečková, která nastoupila v dubnu, se seznamuje s knihovnou, kde ji čeká spousta práce. Zmínit musím také naše další spolupracovníky, bez nichž si chod muzea nelze představit. O veškeré opravy, úpravy a technické záležitosti se nám stará pan Václav Toman, neskutečně nám pomáhá i s obohacováním sbírek. Muzeum je vždy skvěle uklizené díky paní Aleně Brožové. Na školních programech s námi řadu let spolupracují paní Hana Menzelová, Miroslava Rydvalová, Jitka Mazánková, Jana Havlíková a další bývalé paní učitelky. K našim dlouholetým spolupracovníkům patří Jakub Altman, stále nám pomáhá bývalá pracovnice muzea paní Milena Kunová. Fotografie z dění ve městě pro nás pořizuje Láďa Fanta. Máme i brigádníky z řad studentů a okruh příznivců a pomocníků při různém hledání, pátrání a získávání informací. Můžu jmenovat pana Jaroslava Koloce, Čeňka Štučku, Vratislava Švermu, ale i další. Všem jim moc děkuji.

Muzeum si získalo řadu fanoušků svými virtuálními procházkami městem, v nichž představujete

části města na archivních fotografiích s komentářem. Hodláte v nich pokračovat? A jakou část města bude mapovat ta další?

Těch procházek bylo zatím pět. Pokračovat budeme velmi rádi. Nejprve nás čeká ulice Svatopluka Čecha, část ulice Víta Nejedlého, čtvrtí litých domků a Salabka. Později další část dřívější Boleslavské ulice, včetně průmyslových objektů bývalých i stávajících. Poté se projdeme čtvrtí u kina, ulicí Jana Švermy a Jiráskovou ulicí, objekty kolem nádraží. Předpokládáme tedy ještě čtyři až pět dalších pokračování.

Považujete se za mnichovohradištského patriota?

Nebydlím přímo v Hradišti, celý život žiju v Hoškovicích, ale ano, za mnichovohradištského patriota se považuji. Je to moje město, mám ho ráda.

Součástí péče o muzejní sbírky je také shromažďování informací, například doplňování detailů k fotografiím. Jak cenná je v tomto ohledu spolupráce veřejnosti?

Spolupráce s veřejností má pro nás obrovskou cenu. Máme spíše dlouhodobou a trvalou prosbu. Prosíme čtenáře o zapůjčení či věnování dokumentů a fotografií s tematikou Hradiště a okolí, ale i o rodinné fotografie zachycující významné životní události, například svatby, křtiny, pohřby, rodiny u vánočních stromků apod. Zajímavé jsou pro nás momentky z dění ve městě, z běžného života, třeba koupání u Jizery, fotografie z různých společenských akcí. Ocenili bychom i záběry interiérů obchodů, úřadů i domácností. Druhým velkým tématem jsou osobní vzpomínky na život ve městě v minulých desetiletích, na činnost různých institucí či dobrovolných spolků a organizací. Budeme velmi rádi, když se nám ozve kdokoli, kdo bude ochoten se s námi o svoje vzpomínky podělit.

Vedle práce v muzeu jste rovněž členkou letopisecké komise rady města, redigujete vlastivědný sborník Od Ještěda k Troskám, přispíváte do sborníku Boleslavice a jste autorkou publikací věnujících se regionální historii. Vypadá to, že historie a péče o odkaz minulosti je nejen vaším zaměstnáním, ale také koníčkem...

Ano, je to tak a jsem ráda, že můžu mít takové zaměstnání.

Martin Weiss

Uklidme Česko a sportovní deník: Distanční výuka bez počítačů?

Přestože výuka probíhá stále ještě distančně, plní studenti gymnázia úkoly, u kterých musí opustit své počítače a domovy.

Například kvartání pozorují ekosystém v blízkosti svého bydliště v projektu Proměny v rámci environmentální výchovy. Na konci března se většina z nich zapojila i do celorepublikové akce Uklidme Česko a zbavovali odpadků své nejbližší okolí. Zároveň se nyní – v polovině dubna – připravuje výzva pro ostatní studenty gymnázia ke Dni Země, který připadá na 22. duben.

Ukolem pro žáky tercie o velikonočních prázdninách bylo vyfotografovat se u některého z maloplošných chráněných území v okolí. Vyučující zeměpisu tak po čtyřech měsících měla příležitost vidět své žáky –

a bylo to milé pro všechny zúčastněné!

Na duben připravili vyučující tělesné výchovy pro své studenty sportovní deník, který každý týden odevzdávají s vyplněnými pohybovými činnostmi. V nabídce jsou především venkovní aktivity. Zejména žáci nižšího gymnázia přistoupili k plnění úkolů velmi zodpovědně. Věříme, že i ti, kteří své tělo v minulých měsících trochu zanedbávali, si třeba vzpomenu na workoutové i atletické hřiště u školy, které je stále veřejnosti přístupné. Snad je brzy budeme využívat i při hodinách tělesné výchovy.

**Yvona Řehořková,
Gymnázium Mnichovo Hradiště**

Sportovní deník – DUBEN 2021

Každý týden si vyberte 3 různé pohybové aktivity v trvání minimálně 30 minut a vyplňte tabulku dle instrukcí.

Každý týden si vyberte 3 různé pohybové aktivity v rámci minuty										J	I	N	E	Podpis rodičů
F	V	D	E	N										
19.3.4.4														
5.5.1.4														
12.1.8.5														
19.2.8.5														
16.4.2.5														

Rok pandemie na státním zámku Mnichovo Hradiště a naše plány do budoucna

Pandemie v loňském roce ovlivnila celkové dění, jako všude jinde, také na státním zámku Mnichovo Hradiště. Ne nadarmo se však říká tomuto prostoru „Ostrov sv. Anny“, neboť proběhl velmi úspěšně projekt Národního památkového ústavu Po stopách šlechtických rodů 2020 – Valdštejnův: Lvi ve službách císařů (Valdštejnský rok), a to za podpory Ministerstva kultury. Měli jsme, navzdory otevření zámku pozdrženého o dva měsíce, velmi vysokou návštěvnost a ve finančních výdělích jsme předčili i roky minulý.

Díky tomuto projektu se podařilo zrestaurovat za téměř tři čtvrtě milionu korun pěti portrétů významných představitelů hraběcího rodu Valdštejnů – Jana Bedřicha z Valdštejna, pražského arcibiskupa a zakladatele zámecké knihovny, Ferdinanda Arnošta z Valdštejna, významného diplomata třicetileté války, Arnošta Josefa z Valdštejna, hlavního donátora stavby kapucínského kláštera a přestavby areálu zámku na konci 17. století, Kristiána z Valdštejna, hostitele setkání panovníků sv. Aliance, jeden portrét významného člena rodu Kouniců, hraběte Michaela Kounice, přímého potomka Albrechta z Valdštejna, a apotheózu (oslavnou kazetu s vystřihovánkami) na paměť významných členů rodu Valdštejnů. Všechny sedm nově zrestaurovaných předmětů bude možné letos zhlédnout na I. a II. návštěvníckém okruhu.

Nově byla v pokladně zámku otevřena výstava Valdštejnského muzeu aneb 110 let prezentace valdštejnských sbírek na zámku Mnichovo Hradiště, která bude volně přístupná v návštěvnícké sezóně.

V kapli sv. Anny byla rozšířena výstava Poslední odpočinek Albrechta z Valdštejna o další prostor s názvem Paměť rodu přetrvává. Zde se dozvíte více o posledním odpočinku dalších významných členů hraběcího rodu Valdštejnů jako například o Kristiánovi z Valdštejna, hostiteli setkání panovníků sv. Aliance, který je pohřben v podzemí kaple sv. Anny, nedaleko Albrechta z Valdštejna.

Hradozámecká noc 2020 a Dobová kostýmová slavnost v rámci Valdštejnského roku byla i přes veškerá protivenství pandemie a počasí hojně navštívena a na mnohé se nedostalo, proto se pokusíme, pokud to bude možné, i v letošním roce ve stejném termínu poslední sobotu v srpnu program s oživenými prohlídkami a módní přehlídkou alespoň částečně zopakovat.

Byl také natočen 12minutový dokumentární film Barokní figurální orloj o hodinovém stroji (orloji) s pohyblivými figurami, který je od roku 1996 umístěn v pokladně zámku. Film podrobně dokumentuje celkovou složitou funkci tohoto výjimečného hodinového stroje a pohyb jednotlivých figurek. Pořadem provází PhDr. Eva Lukášová, kurátorka NPÚ a MgA. Petr Skála, akademický sochař, restaurátor a hodinář pražského i tohoto orloje. Film bude k vidění od letoška u pokladny zámku v rámci otevírací doby návštěvníckých okruhů.

Podařilo se také, dle archivních fotografií Arnošta z Valdštejna nalezených ve valdštejnském fondu ve Státním oblastním archivu v Praze, identifikovat kompletní divadelní kostým, který bude sestaven a umístěn v nové vitrině v zámeckém divadle a bude součástí II. návštěvníckého okruhu.

A co chystáme v roce 2021?

Zatímco trvá uzavření zámeckých návštěvníckých okruhů kvůli pandemii, využíváme času například k pokračování v odborné evidenci zámecké knihovny a její digitalizaci, přípravě projektů na rekonstrukci krovu kapucínského kláštera, revitalizaci francouzského parku, opravu oken v hlavní budově zámku a v klášteře, pokračování realizace jednotného informačního systému Národního památkového ústavu, instalaci nově zrestaurovaných předmětů atd.

Bohužel kvůli nedostatku finančních prostředků zatím nepokračujeme s rekonstrukcí dalších etap obnovy zámecké zdi, ale stále nepřestáváme žádat o dotace a věříme v budoucí realizaci.

Získali jsme však finance z projektu Národního památkového ústavu na rok 2021 Po stopách šlechtických rodů 2021 – Rok osvětské šlechty. Jedná se o projekt, který podporuje památkové objekty po celé České republice spojené historicky s významným obdobím osvětské šlechty, tedy s obdobím Velké francouzské revoluce a bojem o nezávislost a občanská práva na konci 18. století a počátku 19. století.

Významným představitelům tohoto období byl na zámku v Mnichově Hradišti majitel panství

hrabě Vincenc z Valdštejna, svobodný zednář, podporovatel Mozarta, zakladatel zámeckého divadla a donátor výmalby interiérů zámku. Výmalbu interiérů dvorním malířem Jiřím Hliserem a portréty Vincence z Valdštejna a jeho příběh bude možné zhlédnout na I. návštěvníckém okruhu. Z projektu jsme získali 100 tisíc Kč na restaurování nezvyklého portréty Vincence z Valdštejna v hermélínovém plášti a na dvou denní oživené prohlídky zámku pod názvem Valdštejnské kratochvíle, které připravujeme na 5. a 6. července.

V letošním roce si v sobotu 26. června chceme připomenout společně s hlavním organizátorem Muzeu města Mnichovo Hradiště a Sborem Jednoty bratrské v Mnichově Hradišti významné 400leté jubileum exekuce Václava Budovce z Budova (28. 8. 1551–21. 6. 1621), významného protestantského majitele panství a renesančního zámku Mnichovo Hradiště. Budovec byl představitelem stavovské nekatolické opozice a zejména jeho zásluhou byl vydán v roce 1609 Majestát císaře Rudolfa II. o náboženské svobodě. Během stavovského povstání po roce 1618 zastával funkci zemského direktora, královského komorníka a prezidenta rady nad apelacemi. Po bitvě na Bílé hoře v roce 1620

a prohrě českých protestantských stavů proběhla exemplární poprava 27 českých pánů protestantského vyznání na Staroměstském náměstí, kde byl 21. června 1621 jedním z popravených také Václav Budovec z Budova. Uctění památky proběhne společně se slavnostním programem v odpoledních hodinách u sochy Václava Budovce z Budova před hlavní budovou zámku.

Na podzim, po dokončení obnovy Masarykova náměstí, bude socha přemístěna do centra města, kde byla původně před rokem 1952. V upomínku na Václava Budovce z Budova zůstává na hlavním nádvoří na Budovcově křídle v úrovni 1. patra zámku pamětní alianční deska z roku 1606, která kromě Budovce připomíná také jeho ženu Annu z Vartenberka, kterou se tu při barokní přestavbě zámku rozhodl ponechat Arnošt Josef z Valdštejna. Na desce je latinsky a také česky nápis: „Oni stavěli nám, my našim potomkům, vše pomine, chvátejmež k nebeským příbytkům.“

Chystáme i další kulturní program pro letošní nejistou návštěvníckou sezónu, aktuální informace najdete na našich oficiálních webových stránkách www.zamek-mnichovohradieste.cz. Změna programu je z pochopitelných důvodů bohužel vyhrazena.

V červenci a srpnu, vždy na nedělní dopoledne, jsou opět připraveny prohlídky se zámeckou pověstí O dvou zakletých rytířích a hraběti Vincenci a loutková představení v podání souborů Čmukaři, Divadlo z pudy, Kasperle, Na židli, Maminy a loutkáři, Bodl Jaroměř a loutkářů Rudy Hancvencla a Jiřího Polehni v rámci projektu Za pověstmi Českého ráje.

Soubor historických tanců Mariane zatančí a oživí svými scénkami, v druhé polovině července prostory u pokladny zámku při Šlechtických kratochvilích, v rámci nichž se budou návštěvníci opět moci zapojit a naučit se dobové tance renesance, baroka a rokoka.

V červenci, srpnu a v září vás bude čekat již šestou sezónu výstava a letové ukázky v podání sokolnice Věry Gilové a jejích nových dravých ptáků.

S divadelními agenturami plánujeme na letošní sezónu také dvě večerní divadelní představení na nádvoří zámku – 21. července Cyra na z Bergeracu a 6. srpna Strašidlo cantervillské. Jejich konání bude odvislé od vývoje pandemické situace.

V červenci a srpnu se kvůli pandemii bohužel nebude konat seminář barokní hudby Barok bez paruk a v sale terreně prodejní výstava řemeslných výrobků mladoboleslavského Centra 83 pro mentálně postižené Devatero řemesel.

Léto bude zakončeno již tradičně výše zmíněnou Dobovou kostýmovou slavností za účasti herců z mladoboleslavského divadla a souborů historických tanců a hudby Salome Chotouchov, Tempus Fugit a Campanello se scénkami a módní přehlídkou na téma Osvětská šlechta na zámku Mnichovo Hradiště.

Věříme v „Ostrov sv. Anny“ a jeho patronku sv. Annu, že nás i v letošní sezóně ochrání, že zámek otevřeme a budeme návštěvníky moci provádět zámeckými poklady a těšit letním kulturním programem.

Soňa Šváblová, správce depozitáře, NPÚ – Státní zámek Mnichovo Hradiště

CHODÍM PO MĚSTĚ

MINIRUBRIKA LIBUŠE VONÁSKOVÉ O VĚCECH KOLEM NÁS

Občanská odtažnost dosáhla velkých rozměrů. Snad už jen staří pamatují sousedskou sounáležitost, dobu, kdy se lidé navzájem dobře znali. Dnes se ani obyvatelé nájemních domů spolu nestýkají, mnohdy se ani nezdraví.

Z vlastní zkušenosti vím, že tím trpí hlavně staří, protože jim odcházejí vrstevníci a ani si nemají s kým

poklábosit. Už za pár dní izolace ztrácí schopnost slovního vyjadřování, narušuje se jim psychika, a nakonec i zdraví.

Snad už tedy konečně zase dojde na lavičky venku, na posezení v kavárně či cukrárně a mezilidská komunikace se dostane do normálních kolejí.

Sparta Praha na hřišti Hradiště porazila Liberec

Ve středu 14. dubna se na hřišti MSK odehrál vůbec první letošní fotbalový zápas. Bohužel ho neodehráli místní fotbalisté. Přivítali jsme na něm však v přípravném utkání ligový tým Slovanu Liberec a „B“ tým Sparty Praha. Tyto profesionální týmy mají výjimku pro možnost sportování, a tak se náš stánek opět oblékl do fotbalové nálady. Objevilo se tu hned několik bývalých fotbalových reprezentantů v rolích trenérů nebo pozorovatelů.

Trenérem „B“ týmu Sparty je dlouholetý Spartař a reprezentant ČR Michal Horňák, vedoucím mužstva další spartanská legenda Luděk Ztracený, trojici uzavírá trenér brankářů David Bičík. V hledišti seděl i David Holoubek, který okusil trenérské lavičky jak ve Slovanu, tak ve Spartě. Na straně Liberce byli trenéři Pavel Hořtich, Pavel Medynský a Míra Holeňák a ještě trenér brankářů Marek Čech. Slovan již po druhé využil našeho zrekonstruovaného hřiště ke svému přátelskému utkání a po podzimní výhře nad Duklou Praha však dnes prohrál s rezervou Sparty 3:4 (1:2).

Utkání se muselo obejít bez diváků. Dnes jsou již domluvená další dvě utkání Slovanu Liberec na našem hřišti. V sobotu 26. června od 11 hodin zde bude Slovan hrát s Viktorií Žižkov a o týden později v sobotu 3. července opět od 11 hodin s Hradcem Králové. Věříme, že situace dovolí přivítat na těchto utkáních i fotbalové fanoušky.

FC Slovan: Nguyen (46. Knobloch) - Fukala, Karafiát (46. Černický), Jugas (46. Michal), Mikula - Canola (67. Kytka), Purzitis - Matoušek (63. Gembický), Faško, Nečas (63. Bina) - Diamé.

Sparta B: Kotel - Piško, Pavák, Dudl, Jonáš, Šilhart, Okeke, Turyna, Ryneš, Plechatý, Novotný. Náhradníci: Chervak, Tvaroh, Pudhorock, Zahustel, Ambler, Gelashvili, Frýdek, Tůma.

Branky: 19. Canola, 68. Michal, 81. Diamé - 1. Šilhart, 5. Novotný, 59. Novotný, 85. Pudhorocký.

Ondřej Knobloch, Mnichovohradištský SK

Nový infopanel připomíná zaniklou osadu Kavčina

Na parkovišti na úpatí Drábských světníček ve Dneboze město Mnichovo Hradiště koncem dubna umístilo informační panel připomínající zdejší osadu Kavčina (Podskalí), zaniklou při sesuvu půdy 27. června 1926. Skalní sklípek, jenž je jejím pozůstatkem, byl opatřen plůtkem. Zamezit by měl jeho úplnému zničení. (kh)

Papírová apotheosa rodu Valdštejnů patří k nově vystaveným exponátům.

Valečov se rozloučil se svým kastelánem Zdeňkem Steklým

„Život je nevyzpytatelný. Krásný i smutný, spravedlivý i krutý. Dává i bere. A právě krutý osud tomu chtěl, že my tu dnes stojíme a posíláme vzpomínku do nebe – vzpomínku na našeho pana kastelána, pana Zdeňka Steklého, který nás tak náhle a nečekaně opustil,“ těmito slovy začala v pátek 2. dubna dopoledne svoji řeč – „kytičku vzpomínek“ – na vzájemnou dlouholetou spolupráci na hradě Valečové Marie Pšeničková, bývalá dlouholetá starostka obce Boseň.

A následně pokračovala: „Spolupráce začala před 25 lety, kdy se naše obec rozhodla zřídit na Valečově stálou průvodcovskou službu, a byl to právě pan Zdeněk Steklý, který se o tuto práci zajímal. Když jsem, na základě telefonické dohody, pro něho přijela do Mnichova Hradiště na vlakové nádraží, čekal mne tam tehdy třicetiletý mladík, ve vysokých nablýskaných kožených holínkách, kožených kalhotách, v klobouku s liščím ocasem a se psem. Okamžitě jsem věděla, že je to ten pravý zájemce. A on sám na tyto okamžiky často s humorem a nostalgií vzpomínal se slovy – nejprve do auta paní starostce skočil Sigy, pak já a jeli jsme směr Valečov. No a od té doby jsem tady doma... A tak se začala psát historie jeho kastelánských služeb na hradě Valečov. (...) Jak šel čas, byly při vzájemné spolupráci dny všední i sváteční, dny plné slunce, ale i mračen, ale po nich se vždy vyjasnilo a opět nastal čas pohody a společné péče o hrad. Valečov byl jeho mimořádnou láskou, kterou se, s obrovským nadšením, snažil v rámci možností

neustále vylepšovat. Rozhodně se mu podařilo z tuctové zříceniny vytvořit zajímavý a vyhledávaný historický objekt, který je důstojnou dominantou obce Boseň. ...

V našich srdcích a vzpomínkách zůstanou nejen chvíle vztahující se přímo k vlastnímu hradu, ale pro spoustu boseňských občanů zůstanou hezké vzpomínky i na společenská, sousedská posezení ve stylovém srubu na nádvoří, který byl nejen Zdeňkovým domovem, ale kde také, ještě ke kastelánským službám, provozoval malé obcer-

stvení. Spousta z nás tam v tajuplné atmosféře předhradí za ta léta, prožila hodně příjemných setkání, posezení a debat, kde se probíraly možné i nemožné místní události. Také nás zde často obohatil poutavým vyprávěním o životě na Valečově v dobách dávno minulých i o zajímavé liturgické znalosti, kterými on bezesporu oplýval. Společné chvíle budou ještě dlouhá léta v našich myslích doznívat a ve vyprávěních se k nim a vlastně i k našemu kastelánovi, budeme ještě dlouho vracet. (...)“ Velké loučení s kastelánem

hradu Valečov, panem Zdeňkem Steklým proběhlo v úžasné, byť smutné, atmosféře lidmi zaplněného amfiteátru pod hradem. „Všem, kteří přišli poklonit se Zdeňkově památce, upřímně děkujeme. Zdeňk z našeho hradu dokázal udělat místo, na které jsme právem pyšní. Valečov miloval, byl jeho domovem. Bude nám tu všem neskutečně chybět. Zdeňku, děkujeme za všechno. Odpočívej v pokoji,“ vzkázala Hana Maudrová, současná starostka obce Boseň.

Zdeňka jsem poznala krátce

po jeho nástupu sem, na Valečov, v roce 1996, přesto nemohu říci, že bych ho znala dobře. Sešli jsme se ale mnohokrát při mých fotografických toulkách po hradě a okolí, někdy prohodili i pár vět při jeho cestách do Mnichova Hradiště. Svoji práci miloval a žil jí naplno. Věnoval poctivých 25 let svého života tomuto krásnému hradu, který se stal i jeho domovem. A ta práce a poctivost je za ním vidět, sledovala jsem ty proměny hradu pod jeho rukama (...), také nám ho bude stále připomínat. Byl dobrým duchem Valečova.

V den, kdy jsme se s ním všichni loučili v amfiteátru pod hradem, o Velikonocích na Velký pátek se nebe zachmuřilo. Přesto straně pod hradem byly obsypány stovkami fialek a k rakvi lidé přinášeli další jarní květy. Zdeněk tady, vprostřed přírody a občas daleko od lidí, našel svoji vlastní cestu k víře a možná i jeho, byť nečekaný a brzký odchod, byl tak něčím či Někým, kdo je nad námi, takto načasován. Bud' s Bohem...

Martina Bachová

Vzpomínka na Rudolfa Nekolu

V květnu uplyne 25 let od předčasněho úmrtí primáře MUDr. Rudolfa Nekoly. Narodil se 8. července 1943 v Mladé Boleslavi, školní a studentská léta na Jedenáctileté střední škole prožil v Mnichově Hradišti. Po maturitě studoval Fakultu všeobecného lékařství v Praze, kterou ukončil promoci v roce 1966.

Po studiu a vojně se věnoval psychiatrii, působil v Psychiatrické léčebně v Kosmonosích. Ve svém oboru měl úspěchy, stal se soudním znalcem, odborně zajišťoval provoz Linky důvěry, kterou vedla jeho žena Renáta. Ale především se stal znalcem lidských povah, obětavým a ochootným člověkem, který si získal důvěru svých pacientů, kolegů i přátel.

Od dětství byla jeho velkou zálibou četba, která se stala pod-

nětem ke vzniku rozsáhlé knihovny. Měl kulturní rozhled, zajímal se o výtvarné umění, v hudbě měl nejraději swing. Svým přátelům vyráběl sádrové kachle s originálními náměty, a s oblibou pořádal gurmánské sešlosti.

Jeho život ukončila zákeřná choroba, které podlehl v necelých 53 letech. Stále však žije ve vzpomínkách ženy Renáty, synů Rudolfa a Michala, sestry Mirky Rydvalové a její rodiny.

Kdo jste ho znali, vzpomeňte si s námi.

Miroslava Rydvalová

V příloženém textu Rudolf Nekola vzpomíná na studentská léta prožitá v Mnichově Hradišti na místní „jedenáctiletce“.

Chvála nezralosti

aneb jak bylo dobré navštěvovat Jedenáctiletou střední školu v Mnichově Hradišti

Bude řeč výhradně o „jedenáctiletce“, tedy o jakémsi pravěku gymnázia, a to pro nevelké poučení, raději pro malou zábavu a vzpomínku.

Již samotný výběr studentů – kterým se tehdy říkalo žáci – byl zvláštní. Na „jedenáctiletku“ totiž chodívali ti, kteří by pravděpodobně neuspěli na školách elitních, tj. tehdy především na průmyslovce v Mladé Boleslavi, nebo na školách vojenských. Také tělesná slabost, která neumožňovala zařadit se přímo do výrobního procesu, byla takovým důvodem. Většinou ale nerozho-

nost a nejistota, kam nepříliš slibného jedince zařadit, nebo na čas uklidit. Perspektiva dalšího studia na školách vysokých a nejvyšších ani moc nelákala. Byla ostatně doba promovaných sil všeho druhu, které jakoby nedosahovaly úrovně dřívějších otitilovaných odborníků a studenti a mladí lidé vůbec, nebyli ani moc v módě. O ekonomické výhodě vysokoškolského vzdělání raději ani nemluvit a srovnávat se s dneškem taději také ne. Výsledkem bylo, že na mladou školu přicházeli velmi mladí lidé v té nejlepší pubertě

a odměnou jim bylo takřka kontinuální pokračování osmiletého chození do škol.

Tehdejší studentská puberta byla krásná. Maturovalo se v 17 letech a někteří to stihli i dříve. Jednou za pět let se konala spartakiáda – jako v mém případě v roce 1960, a to se maturovalo již počátkem května a jakési přijímací pohovory (často propagační nábor) na vysoké školy se odbyly již v lednu. Papír o přijetí na školu jsme měli v kapse, podmínkou bylo se k maturitě dostavit a pokud možno i prospět, ale především zúčastnit se v červenci toho radostného strahovského finále. Tehdejší Praha byla bezesporu nádherná. Neuvěřitelné množství hospod si zachovávalo lehce kriminální atmosféru úpadkové literatury a teklo tam sedmistupňové pivo za 70 haléřů. Jít potom v tepláčkách do Národního divadla na Hrubínovu Srpnovou neděli byl zážitek na celý život. A to nás teprve čekaly recese a kanadské žertiky septimánů a oktavánů, jako z Jaroslava Žáka, ale již prožívané na vysokých školách a ústavech. Pro venkovského chlapce v Praze to byl úžasný zážitek a podle toho někdy studování i vypadalo. Ale musím ke cti absolventů mnichovohradištské „jedenáctiletky“ zdůraznit, že se uplatňovali ku podivu velmi dobře a nedokončené studium bylo výjimkou. Navíc pro jedince, kteří padli před metou vyššího vzdělání, zde byla záchranná síť, neboli instituce pedagogických institutů. Byly to ústavy lehce opovrhované, ale odstupem času se již ví, že jejich nedobrovolní absolventi jsou skvělí kantoři.

Ale zpět k „jedenáctiletce“. Tehdejší žákovská či studentská puberta byla hlavně sportovní. Hod-

ně času se věnovalo lítání na kole anebo potulce po lesích a skalách mnichovohradištského okolí. Dobré bylo i povalování a lenošení, čili sbírání sil do dalšího života. Podle Zikmunda Wintera to v 16. století nebylo lepší, ale nadměrná aktivita ještě nebyly v módě. Náš duševní projev tomu odpovídal a dosti marné byly pokusy mladých i starších profesorů tento sportovně pubertální dav zušlechtit. Přesto se našly výjimky. Uměl a dokázal to nezapomenutelný prof. Luděk Smutný, skrze vedení k fair play, také tehdejší křehká a mladičká prof. Marie Železná, kultivující rozjívěné duše poezií. Musím ale s hanbou přiznat, že pánové Šotola, Šiktanc a Mikulášek nám ještě nic moc neříkali. Na to jsme měli ještě pár let čas. Spíše než stříbrný vítr jsme slyšeli řev motorů závodčáků a nepříliš doporučenou jazzovou muziku, čímž se myslel dixieland v podání orchestrů pánů Broma, Bezubky a Krautgartnera. A opět kupodivu – zletilci tehdejších studentů mají po odeznění puberty (často po

30 letech věku) doma hromady poezie, čtou je a uplatňují něco jako zásady fair play. S nespravedlností k ostatním báječným profesorům – kterým se tehdy muselo říkat soudruhu učiteli – musím připomenout nám moc milé a drahé pány prof. Josefa Břečku a prof. Aloise Thorovského. A ovšem nezapomenutelného prof. Karla Menzela, který dokázal značný počet studentů a studentek nasměrovat k ušlechtilé muzice a snad i k tomu nejtěžšímu – k občanské slušnosti.

A nyní ke krásné pubertě a krásné nezralosti, která některým z nás vydržela až ke současnosti. Domnívám se totiž, že oproti našim vrstevníkům z jiných okresů naší socialistické vlasti, jsme asi o tři roky mladší. Mám za to, že to bylo způsobeno v roce 1957, kdy rozhodnutím okresního výboru tehdejší vedoucí politické síly a strany v naší společnosti, byla na okrese Mnichovo Hradiště zakázána rokenrolová kultura. Provozování hudby v tomto stylu totiž vedlo v jiných částech světa k projevům násilí, ničení pohostinských zařízení a dalším zvrhlostem. Toho měl být tento okres direktivně uchráněn. A skutečně, nejméně do poloviny roku 1960, kdy byl okres známo – muzikou a kulturou vedoucí veřejně nekonal. V tomto období 1957 až 1960 byla tedy mladá generace okresního města a blízkého okolí ovlivňována stále přetrvávající kulturou swingovou. A swing je – jak známo – muzikou a kulturou vedoucí nejen k ušlechtilosti těla a ducha, ale především kulturou omlazující, a to je jedna z mála skutečností, o kterých jsem hluboce přesvědčen. Swingová muzika se především provozovala na zakázaných nedělních čajích v nádherném doupěti nefes-

ti, které se nacházelo v tanečním pavilonu „U Čapků“ ve Svijanech, Loukově nebo také v Doubravě, jak se z důvodu konspirace stídně říkalo. Ke cti profesorského sboru je ale třeba uvést, že kontrola studentů odjíždějících v neděli odpoledne z místního nádraží ČSD k zakázaným rozkoším, nebyla důsledná. Dokonce vládla určitá liberalita a nebylo nutné se maskovat, nebo nastupovat o stanici později. Takže „U Čapků“ zněly báječné „glenmillerovky a gudmenovky“ a šumivé víno Strahovský bakalář (lahev 0,7 l za 32 Kčs) teklo potokem. Za 10 Kč byla lahvička šumivého vína Čtverák, ale to už bylo pro silné jedince, nebo pro zcela nezkušené začátečníky. K tomu krásná muzika a jinde zakázané taneční figury – byla to opravdová příprava na naše další životní osudy.

Jak již bylo řečeno, ta doba si nezralosti a mládí příliš nevážila, studenti a studování nebylo příliš v módě. Jenomže společenské ideály té doby byly tak odpuzující, že „zaplať pámbu“ za tu nezralost. Sřety se světem vážených a důležitých dospělých byly tenkrát zvláště protivné, ale neúprosný čas přesunul své sympatie právě k těm nezralým mladíkům a holčkám, dychtivým po všem, co přijde. Naší tehdejší módou bylo kašlat na kariéru a na oficiální bařtipány a alespoň s nimi nemít nic společného. Až na pár vynikajících kariéristů se nám to podařilo a ovzduší tehdejší naší „jedenáctiletky“ nám k tomu nahrávalo.

Takže „jedenáctiletce“ díky a taky za těch několik let, o které jsme mladší, nežli cizinci z jiných měst, protože za pár let se toho dá ještě hodně stihnout. (18. 6. 1993).

Rudolf Nekola

Klub turistů je aktivní i v době vládních omezení

Řešení „skládanky“ ze Skrytých vrcholků.

Protože i během dubna na území celé republiky platila přísná protiepidemická opatření neumožňující konání hromadných akcí, museli jsme zrušit hned několik naplánovaných výletů. Bohužel se neuskutečnily seniorské výlety na hrad Rotštejn a vrch Tábor. V sobotu 17. dubna se rovněž nekonal dálkový pochod z Mnichova Hradiště na Ještěd a ani o týden později jsme nevyrazili na víkendový pobyt do Česko-saského Švýcarska.

I přesto jsme na naše členy a příznivce mysleli a připravili jim alespoň několik příležitostí k individuálním výletům. I letos se tak můžete zúčastnit již čtvrtého ročníku výletu zahajujícího sezónu nazvaného Zásadně na Zásadku. Jelikož kvůli vládním omezením není možné tuto akci konat hromadně v jeden termín, případní zájemci tak musejí dorazit na Zásadku individuálně v průběhu jednoho měsíce (od neděle 11. dubna do neděle 9. května). Propozice k výletu a úkoly pro děti si můžete stáhnout na našem webu (www.kctmh.cz). Na Zásadce si rovněž můžete opéct buřty (čímž děkujeme panu Plačkovu za přípravu a doplňování dřeva) a naleznete tam i pamětní list a malou drobnost jako upomínku na cestu. Budeme rádi, když se před cestou na našem webu zaregistrujete, abychom měli přehled o těch, kteří na místo dorazili na náš popud. Radost nám udělá i to, podepíšete-li se nám na list, který následně vlepíme do kroniky, stejně tak i pokud nám pošlete nějaké fotografie z cesty či přímo ze Zásadky (na info@kctmh.cz nebo na Facebooku).

Prvního března rovněž odstartoval 2. ročník akce 100 jarních kilometrů. Do akce se můžete zapojit jednoduchou registrací na našem webu (www.kctmh.cz/a100-jarnich-kilometru). Jen do poloviny dubna se do akce přihlásilo již 75 účastníků, z toho 39 žen, 19 mužů a 17 dětí. Nejstarší zaregistrovaný účastník letos dovrší 82 let, nejmladšímu budou čtyři roky. Vyhlášení a předání drobných dárek všem, kteří nasbírají 100 kilometrů, by mělo proběhnout v neděli 20. června na stopované s mnicem Poutníčkem.

V minulém čísle Kamelotu jsme také zmiňovali celorepublikovou výzvu 10 000 kroků. Do této akce, která probíhala od 1. do 30. dubna, se zapojilo i naše město. Z počtu registrovaných týmů a jednotlivců jasně vyplývá, že akce Mnichovo-hradišťáky zaujala či alespoň více motivovala k turistice.

S posledním březnovým dnem také skončila akce Skryté vrcholky, která nás zavedla do zapadlých koutů v těsné blízkosti Mnichova Hradiště. Během akce jste mohli navštívit pět skrytých vrcholků, na nichž jste našli schránku s kouskem skládačky. Na cestu byla účastníkům k ruce poloslepá mapa. Přitom bylo čistě

na každém z „hledáčů“, jak si výlet udělá náročný, či který den jaký vrchol zdolá. Kouskem skládačky byl kamínek s písmenem, tajenkou pak heslo KČT MH. Prvním pokroitelem všech pěti vrcholků byl učitel zdejšího gymnázia Lukáš Umáčený. Další v pořadí byla předsedkyně našeho odboru Markéta Tomášová se svými dcerkami a jako třetí nám fotografii s tajenkou zaslala Zuzka Tomášová se svou celou rodinou. Drobné ceny však obdržela první desítka dokončivších.

Mnichovohradišťský Klub českých turistů se nezaměřuje výhradně na organizaci výletů či jiných turistických akcí, ale rovněž se snaží zkrášlovat své okolí. Proto se také zapojil do projektu Lavička v krajině. Lavičky vyrábí Jednota bratrská Mnichovo Hradiště v rámci svého truhlářského kroužku. Pořizovací cena lavičky je šest tisíc korun, přičemž uvedená částka pokrývá náklady na výrobu lavičky a její údržbu po dobu tří let. Děkujeme všem dárcům, kteří se složili na lavičku umístěnou v aleji vedoucí na Káčov. V neděli 4. dubna byla lavička odhalena za přítomnosti „duchovního otce“ projektu Lukáše Umáčeného. S výzvou pokračujeme dále a budeme rádi za jakékoli další dary. Více informací o projektu Lavičky v krajině naleznete na našich webových stránkách.

A na co se můžete těšit během května? Pokud bude umožněno organizování hromadných akcí, pak se v neděli 2. května můžete zúčastnit akce Značkařem na zkoušku, kde se dozvíte, kdo vytváří a obnovuje turistická značení. Přijměte pozvání na zhruba čtyřikilometrovou procházku naším městem. Na trase vás čeká několik zastavení, na nichž se dozvíte o vývoji, současnosti a organizaci turistického značení. V závěru akce si budete moci nabyté poznatky sami vyzkoušet. Druhý květnový víkend jsme si měli užít dvoudenní pobyt ve Sloupu v Čechách, ale z důvodu nefungujících ubytovacích služeb jsme tuto akci zrušili. V sobotu 15. května se s panem Hladíkem můžete vypravit do Oldřichovských hájů a skal. Pro milovníky vodní turistiky je na sobotu 22. května plánováno splouvání Jizery, tentokrát ze Spálova do Turnova. Zkrátka nepřijdou ani senioři, pro něž jsou nachystány výlety na Bartošovu pec či do okolí nedalekého Kněžmosta.

Jelikož však stále nevíme, zda už v květnu bude umožněno konání turistických výletů v plném rozsahu, raději si případné konání akce ověřte na našem webu www.kctmh.cz nebo na Facebooku (www.facebook.com/KCTMnHradiste), popřípadě se obraťte na naši předsedkyni Markétu Tomášovou (tel. 732 680 514, e-mail hingina@seznam.cz).

Jiří Janda,
Klub českých turistů,
odbor Mnichovo Hradiště

Mnichovo Hradiště – místo pro život (2.díl)

V dubnovém vydání přinesl Kamelot svým čtenářům první část vzpomínek mnichovohradišťského rodáka Ing. Jana Bičíka. Ve druhé části textu autor připomíná Mnichovo Hradiště od 50. let dále, vzpomíná na srpnovou okupaci v roce 1968 a také komentuje proměny města v porevolučním období.

V 50. a 60. letech žilo Hradiště sportem: na zápasy fotbalového klubu se valily v neděli naší Havlíčkovou ulicí davy. Běžné byly návštěvy několika set platících diváků, jednou vzpomínám i na dva tisíce diváků. Na druholigové volejbalové zápasy na antukovém hřišti za sokolovnou (obvykle v neděli v 10 hodin) zval pravidelně transparent umístěný na trávníku vedle mariánského sloupu na náměstí. Dodnes vzpomínám na tréninkové zápasy volejbalového československého národního mužstva a také na zápas japonského národního mužstva proti týmu Mnichova Hradiště (Japonci si vybrali Mnichovo Hradiště jako místo svého pobytu před mistrovstvím světa v Praze).

V naší rodině bylo častým zvykem chodit po nedělním obědě společně na procházku do našeho krásného parku nad Nedbalkou a nad Jizerou a podobný zvyk mělo plno dalších Hradišťáků. V parku jsme se potkávali a zdravili se známými (a hned po procházce jsme já i táta pospíchali na fotbal). Ale v 60. a 70. letech už chodili rodiče beze mne. Ve svých dvaceti letech jsem se oženil, začali jsme objevovat Český ráj, Jizerky apod. V parku byly v 70. letech provedeny úpravy – byla zbourána chátrající rozhledna, plovárna Hořicovka, také byl po dlouhých jednáních města s židovskou obcí zrušen židovský hřbitov, dále i zavezena skládka v lomu nad Jizerou poblíž železného mostu. Mnichovo Hradiště se rozšiřovalo až k parku, vznikalo sídliště Salabka navazující na sídliště litých domků.

Hradiště si prožilo svůj osmašedesátý. Já jsem toho roku na jaře dokončoval studium v Praze. Do svého prvního zaměstnání (náhodou do LIAZu) jsem nastoupil 13. srpna 1968. A už za týden jsem měl možnost nasávat atmosféru tragických srpnových dní. Měli jsme s manželkou dvouleté dítě, další na cestě a vznikala krutá nejistota – co bude dál. Šly fámy: Sibiř, padne měna, atd. Určitě se mihly i úvahy o emigraci – tu jsme ovšem ihned zavrhlí. S kamarádem jsme raději šli sundávat dopravní směrovky, abychom zmátli okupanty.

V LIAZu se stávkovalo, za pár dní ale byla stávka zrušena. Vedení oznámilo na schůzi v montážní hale, že nedodávky aut by znamenaly velké peníze...

Hradiště bylo popsáno množstvím hesel (čtyři S: svoboda-suverenita-socialismus... na to čtvrté S už si nevzpomínám). Jirka Černík vylezl na věž radnice a za potlesku přihlízejících sundal hvězdu. Na náměstí se podepisovaly výzvy k vystoupení z Varšavské smlouvy apod. Podobnou atmosféru jsem ještě zažil ve svém dalším zaměstnání. Už v roce 1969 jsem začal dojíždět do národního podniku TOFA v Semilech. A pak následovala ještě pěti-měsíční vojna. Ale všude už začaly probíhat prověrky – hospodářští pracovníci, důstojníci... Začínalo přituhovat. Hvězda na věži radnice byla obnovena, navíc bylo náměstí ozdobeno pěticípou vykachličkovou kašnou s vodotryskem z vodovodních baterií (tato hrůza byla tedy brzy zlikvidována).

Na dlouhou dobu jsem našel

uplatnění ve výrobním družstvu Kovodružstvo Mladá Boleslav. Nebyl jsem organizovaný ani ve svazu mládeže ani ve straně, ale v Kovodružstvu byly po této stránce ještě docela únosné poměry. Ale nemohl jsem odolat tlaku předsedy družstva, na kterého se obrátil někdy snad v roce 1975 předseda MNV z Mnichova Hradiště: je třeba dodat člena do Občanského výboru. Vlastně až do roku 1989 jsem pak chodil měsičně na otravné schůze do Klubu důchodců pod zámek, stal jsem se předsedou Občanského výboru, sbíral socialistické závazky občanů, projednával díry v asfaltu a páchnoucí kanály. Jinak ovšem byl snad občanský výbor neškodným sdružením...

V sedmdesátých letech vyrostla v Hradišti řada užitečných či méně užitečných staveb: posilovna na stadionu, budova Svazarmu, obřadní síň u hřbitova, prodejny Družba, Dukla, samoobsluha pod zámek a několik dalších prodejen potravin, hřiště minigolfu v Lidické, paneláky u náměstí. Vyasfaltováno bylo celé Vrchlického náměstí (do té doby tady byl jen prašný povrch).

S rodiči jsme (až na dvě výjimky) nikdy nejeli na rodinnou dovolenou, vlastně na to nezbyvalo.

Na konci 50. let ve městě vyrostlo letní kino. Provoz zahájilo 15. srpna 1959. Foto: Archiv městského muzea

Výjimkou byla putovní dovolená v Beskydech a v Jeseníkách. Táto se totiž podařila nějaká výhra v Sazce. Během každé celozávodní dovolené jsme jeli na kole několikrát do lesa (do Krupé apod.) sbírat lesní plodiny. Bývalo to moc pěkné.

Až v sedmdesátých letech jsme začali jezdit na podnikové chaty do Krkonoš a do Jizerských hor. A v roce 1975 jsme se poprvé vydali do zahraničí – se všemi třemi dětmi vlakem do Bulharska. Bylo to povedené, ještě jsme to několikrát zopakovali. Pak jsme si koupili ojeté auto a vydali se do Jugoslávie. Přestože cesta byla dost dobrodružná (nebo právě proto), nás i tato dovolená nadchla. Když jsme se ovšem po dvou letech rozhodli dovolenou v Jugoslávii zopakovat, dostali jsme pěkný pohľavek: tři dny před plánovaným odjezdem byl mně, manželce i šestnáctiletému synovi odebrán cestovní pas. Dostali jsme písemné vyrozumění: ...podle paragrafu... Později jsem zjistil, že prý hrozilo, že poškodíme republiku v zahraničí, že jsme vlastně chtěli emigrovat. Ovšem zase za tím stál můj přátelský soused.

Začala stavba dálnice, od které celé Hradiště očekávalo snížení dopravního zatížení. V této době už totiž dost narůstal počet aut a v některých dnech byl dokonce problém

přejít přes silnici na náměstí. Ale na otevření dálnice jsme si ještě počkali. Každopádně začalo být jasné, že dojde k odříznutí Horky od města. Už tehdy vznikaly nápady na nějaké přemostění, ovšem vždy se došlo k závěru, že taková stavba by neměla smysl.

Byla provedena rekonstrukce průjezdu náměstím, padla tomu za obětí galanterie s podloubičkem naproti Hroznu. Zrušeno bylo železniště a domácí potřeby v Turnovské ulici, kde byla postavena novostavba MH-centrum. V rámci celkových úprav přibyla na náměstí socha Jana Švermy. Dosloužil také železný most u Fruty a byl zbourán, náhradou pro automobilisty byla nová silnice na Mimoň s mostem přes Jizeru pod Ptýrovem. V Hradišti vznikla nová panelová sídliště Jaselská a Lidická, byla vybudována montovaná sportovní hala, škola v Sokolovské byla také rozšířena. Definitivně byla zlikvidována stará cihelna, místo ní byla zřízena skládka. Svazarm vybudoval pro motokrošaře dráhu v Dolcích.

V závěru 80. let, v době sovětské perestrojky a pádu Berlínské zdi, se už jen očekávalo, kdy dojde k reformám u nás. Změny po listopadu 1989 byly zásadní. I v Hradišti vznikl Občanské fórum formulovalo

v aleji za zámek jsme zatím nepotkali nikdy nikoho. Této aleji by snad prospělo urovnání cesty štěrkem. Po současných hrbolech a drnech není projížďka na kole moc příjemná. Docela mě zasáhla likvidace stromů u kostela sv. Jakuba. V té době jsem protestoval, volal na městský úřad, organizoval petici. Bezvýsledně. Dnes ale musím uznat, že vzhledu kostelního návrší úpravy prospěly. Došlo ovšem na mou předpověď, že odstraněním stromů dojde k poškození boční zdi kostelního návrší. Omítka opravdu opadala ihned po vykácení. Dodnes nechápu potřebu celonočního osvětlení kostela a zámku. Snad právě tím se hodně zhoršilo přírodní prostředí: na naší zahradě pod kostelem se už nevyskytují dříve běžní ptáci – mívají jsme tady nejen množství sykor kořader (ty se tedy v menším množství někdy vyskytnou), ale i modřinek, uhelníků, dále i pěnkavy, brhlíky, šoupálky, červenky, stehlíky, hýly, někdy se vyskytl i strakapoud či žlu-na). O netopýrech ani nemluvě. Na možnost sledování hvězdné oblohy teď už kvůli světelnému znečištění můžeme jen vzpomínat.

Už se těším na dokončení rekonstrukce náměstí. Jsem přesvěd-

čený, že to bude ke prospěchu, těším se na stromy, kterými bude naše náměstí oživeno. Co se mi ale nelíbí: Při přejmenování ulic po roce 1989 se propásla příležitost připomenout významného Hradišťáka, okresního starostu Mnichova Hradiště, spolupracovníka T. G. Masaryka aspoluzakladatele a místopředsedu pařížské Československé národní rady z roku 1916 Josefa Düricha. Dnešní Klášterská, dříve Leningradská, v době první republiky jméno „Dürichova“ nesla. Myslím, že naše město tolik významných osobností zase nemá, aby si mohlo dovolit některé opomíjet. Že by se mi moc líbila nově instalovaná dřevěná socha na Hradčanech, to říci nemůžu. Ale je to věc názoru.

Ve městě se stavělo a budovalo vždy, i za takzvaného totáče. V tom bych neviděl proti současnosti velký rozdíl. Ale k lepšímu se změnila atmosféra, myslím politická. Mimořádně kladně hodnotím vydávání měsíčníku Kamelot. Tak pěkný zpravodajský měsíčník jsem tady opravdu nikdy nezažil. Je zajištěná téměř dokonalá informovanost občanů o dění ve městě i o historii města (díky pracovníkům muzea). Kamelot je záživný, vždy se na něj těšíme, jednotlivá čísla si ukládám.

Jan Bičík

DNES SE PTÁ

Cílem rubriky DNES SE PTÁ je podpořit veřejnou debatu v Mnichově Hradišti a zprostředkovat občanům názory zastupitelů na aktuální témata.

Každý měsíc jedno politické uskupení, které má své zástupce v městském zastupitelstvu, položí otázku, na kterou následně vždy jeden zástupce za každou politickou stranu či hnutí odpoví. Každý měsíc tak čtenáře v tomto volebním období bude čekat zpravidla jedna otázka a čtyři odpovědi (za Žijeme pro Hradiště, ČSSD a SZ, ODS a ANO).

Příští měsíc se bude ptát ANO.

ODS

Co nám v Mnichově Hradišti více než rok s covidem dal a vzal?

Petr Novák (ČSSD a SZ)

Na tuto otázku jistě odpoví jinak majitel restaurace, jinak zdravotník či ředitel domova pro seniory, jinak člověk s chronickými onemocněními a úplně jinak třeba obchodník se zdravotnickými prostředky. Jsem dlouhodobě v kontaktu se všemi výše uvedenými a mnohými dalšími skupinami lidí, i proto mohu říct, že každému dal i vzal tento rok něco jiného. V Mnichově Hradišti, ale nejen tam.

Snad všem nám vzal jistoty o některých základních věcech kolem nás. Někomu vzal obživu, peníze, možnost kultury, svobodu, někomu zdraví, ať už psychické či fyzické, v těch nejsmutnějších případech vzal někomu i jeho nejbližší... Městu

určitě vzal naději, že v dohledných termínech vyjdou všechny velké akce a projekty, které si jeho vedení naplánovalo.

Někomu dal poslední rok více času, jinému naopak daleko větší pracovní vytížení a zaneprázdnění. I když se tvrdí, že situace obecně poškodila nejvíce podnikatele, což je do velké míry pravda, někomu mohla naopak dát i úplně novou a lepší profesní orientaci, nové nápady na podnikání... A případně i uvědomění si, že je lepší brát každou situaci jako výzvu než trávit čas jen ubohým tlacháním a nadáváním na všechny a na všechno kolem.

Všem nám dalo období s koronavirem různorodé spektrum nových znalostí a zkušeností. A snad

nás alespoň částečně připravilo na situace, pokud by nedejbože přišla epidemie onemocnění ještě nebezpečnějšího.

Konkrétně z pohledu ředitele pobytové sociální služby mi dal poslední rok zkušenost na vlastní oči vidět, že koronavirus není „chřipčka“, umělé zveličování situace a mediální masáž. Do médií jsme se naopak snažili dávat informace o dění v domově co nejcitlivěji, proto ani zde nebudu zabíhat do podrobností. Určitě mě uplynulý rok obohatil o řadu praktických zkušeností, schopnost improvizace, využití moderních technologií... A v neposlední řadě i o naději, že když je nejhůře, lidé se dokážou semknout a pomáhat si.

Edita Řezáčová (ŽpH)

S příchodem pandemie covid-19 se změnilo v našich životech mnoho. Asi bychom nenašli člověka, kterého se události posledních dvou let citelně nedotkly. Takže co nám covid vzal? Mnoho lidských životů, svobodu, standardní vzdělávání, mnohým jejich práci, cestování, kulturní akce, společenská setkání... Negativní dopady na životy lidí v celé zemi vidíme a slyšíme o nich každý den, tak proč je všechny jmenovat?

Pojďme se raději podívat, co nám covid dal. Dal nám tvrdou lekci, která ukázala, jak jsme nepřipraveni. Náš civilizovaný svět plný technologických vymožeností vytvořil iluzi

pohodlí, jistoty a neohroženosti. Kdo chtěl, měl práci, mzdy i důchody stoupaly, ekonomika rostla. Zdálo se, že jedinou starostí většiny obyvatel, promiňte mi tu generalizaci, bylo vybrat si hezkou dovolenou, dobré auto a nejmodernější telefon. Epidemie jsme znali jen ze zpráv z dálného východu, jako něco, co se nás rozhodně nemůže týkat. Chyběla pokora, úcta k druhým a vděk. A zde přichází to, co bychom měli sledovat na celé situaci pozitivním. Covid nás přinutil zvolnit v životním tempu, začít se více starat o vlastní zdraví a být ohleduplnější ke svému okolí. První šok a nevoli z omezujících opatření, pohoršení nad nepřipraveností a nepoučitelností vlády

a strach z neznámého vystřídalá úctyhodná vlna solidarity, sounáležitosti a chuti pomoci potřebným. Řada sousedů šla nedostatkové roušky pro zdravotníky a seniory, jiní je rozvázali, pomáhali ohroženým spoluobčanům s nákupy. S omezením volného pohybu pak mnozí konečně poznali blízké přírodní okolí a objevili půvab procházek či řadu knih, které dosud nebyl čas přečíst. Pochopili jsme, že žádná jistota není úplně jistá, žádný růst nemůže být trvalý a velkohubý populistický slib dokáže i zarmoutit. Že naše starosti za nás nikdo jiný nevyřeší, musíme vždy začít sami u sebe a zamyslet nad tím, co je v životě skutečně důležité.

Jana Šťastná (ANO)

Na jaře loňského roku jsem si myslela, že jde o jakési 14ti denní prázdniny a tak jsem to také pojala a báječně si odpočinula, veškerý čas trávil s rodinou a to bylo fajn. Zdokonalila jsem se v práci se šicím strojem.

Ovšem už to trvá strašně dlouho, zdravotně i finančně bylo ovlivněno spoustu mých kamarádů a známých, všichni bojujeme o přežití a duševní zdraví. Už jsem znechucená ze stále se měnících

opatření, které jsou nekonceptní a mnohdy ani nedávají logiku. Dospělákovi uteče rok jako voda, ale když si uvědomím, že jde vlastně o jednu čtvrtinu života mého syna, je to tragédie.

Nyní mě trápí otázka návratu dětí do školy a s tím spojená spousta otázek. Zejména výběr necertifikovaných testů, nespolehlivých testů, které mají vypovídající hodnotu, zda máte či nemáte covid asi jako když si hodíte minci. Také nechápu, proč musí být děti testovány 2x týdně, ale

všude jinde dospěláci jen jednou. Také bych si představovala opravdu neinvazivní testy. Protože pokud se tyto antigenní testy udělají správně, mělo by si dítě strčit tyčinku opravdu až na konec nosíku. Také si myslím, že nošení roušek či respirátorů u dětí je nezdravé. Děti, zejména ty menší, nejsou schopny udržet takovou hygienu, aby jim rouška nebyla spíše nebezpečná.

Těšíme se na normální život, do té doby si to musíme udělat hezké sami.

Petr Havel (ODS)

Dnešní téma nepokazuje na klasické problémy ve městě, jako je parkování, školství, odpady a jiné věci každodenního života, ale je spíše zamyšlením nad chováním lidí a náladami ve společnosti.

Začneme tím, co nám covid vzal. Toho je rozhodně na misce vah daleko více, než co nám přinesl a dal. Zákazy, omezení a nařízení, které se na nás valily ze všech stran, byly každodenní součástí života v našem městě. Některé neměly žádné opodstatnění, jiné postrádaly logiku. Přesto se občané našeho města snažili v těchto zmatcích orientovat a dodržovat vládou a státními orgány vydávané pokyny. Život ve městě byl ochromen. Občané museli změnit svůj zaběhnutý

denní rytmus a psychicky zvládnou všechna ta omezení. Myslím, že nejnáročnější to bylo pro rodiny s dětmi. Kromě zavřených škol chyběl dětem i kontakt s kamarády ve sportovních a zájmových organizacích. To chybělo i některým dospělým. Zvládat doma výuku on-line nebylo jednoduché a pro některé rodiče, kteří neměli k dispozici prarodiče, i docela náročné. Život se omezil na cestu do práce a z práce, nákup potravin a to bylo vše. Ostatní obchody, restaurace a kavárny na našem náměstí a v jeho okolí byly zavřeny a veřejná prostranství zela prázdnotou. Zákaz nočního vycházení město úplně umrtvil. Chaotické rozhodování naší vlády, včetně slibů o očkování, a zavádění jiných opatření, které nám prý pomohou, mluví za vše.

Nákupy předražených atrap ochranných prostředků, které vysály státní kasu a přihrály peníze některým bezohledným rádoby podnikatelům, budou mít dopad i na naše město. Jistě si dovedeme představit, kolik připravovaných akcí, které v našem časopise probíráme, by se mohlo realizovat, kdyby nákupy ochranných pomůcek nebyly předražené a ušetřené peníze se dostaly ve formě dotací městům.

A co nám covid dal? Dal nám nahlédnout do nitra našich občanů a ukázal, že je hodně lidí, kteří dokážou nezištně pomáhat potřebným, že město dokáže zorganizovat aktivity nutné pro pomoc občanům a že naše město je jeden celek. Situace se snad začíná lepší, ale otevřená rána se bude hojit pomalu a dlouho.

Městská policie úzce spolupracuje s Policií ČR, připravují se společné hlídky

Strážníci Městské policie Mnichovo Hradiště v rámci svých činností dlouhodobě spolupracují s Policií ČR. Tato spolupráce se nyní dočká rozšíření. Velitel mnichovohradištských strážníků Petr Kožený a vedoucí obvodního oddělení Policie ČR Jan Reitr se domluvili na zavedení společných hlídek, které budou operovat v rámci města a rovněž vyvíjet preventivní činnost zaměřenou především na děti z mateřských škol, žáky základních škol a na seniory.

Vzhledem k pokračující pandemii covidu-19 zaměstnávala městské strážníky v posledních měsících mimo jiné kontrola dodržování protiepidemických opatření. Činnost v terénu, kde strážníci vyzývali obyvatele města k dodržování opatření, doplňovala městská policie osvětou a prevencí na sociální síti Facebook, kde opakovaně upozorňovala na aktuálně platná opatření. Přesto se opakovaně setkávala s nedodržováním opatření, několikrát řešila nezletilé děti popíjející na veřejnosti alkohol, které svým rodičům z vycházky následně donesly pokutu.

Dohled nad dodržováním covidových opatření však byl jen jedním z úkolů strážců veřejného pořádku. Činnost městské policie v posledních měsících ilustruje několik událostí popsaných níže.

17. ledna vyjžděla do Březiny hlídka městské policie na základě oznámení občana, který ve 20:25 hodin kontaktoval dozorce službu Policie ČR. Ohlásil jí, že se po Březíně pohybuje neznámý muž, který obchází jednotlivé domy, chová se divně a požaduje starší věci. Hlídka městské policie na místo dorazila ve 20:30 hodin a muže brzy našla. Poté, co nepředložil žádné doklady k prokázání totožnosti, byl telefonicky ztotožněn s pomocí Policie ČR. Jednalo se o muže z Mělníka, toho času bez domova. Vzhledem k tomu, že muž nebyl předmětem pátrání, byl upozorněn, že není vhodné v pozdní večerní hodinu obtěžovat občany, s čímž muž souhlasil a sdělil, že nasedne na vlak a z Březiny odcestuje. O výsledku byl informován oznamovatel i Policie ČR, která strážníkům poděkovala za spolupráci.

V únoru pomáhala hlídka městské policie se zvládnutím opilce. Krátce před půlnocí 11. února mířili strážníci do ulice Víta Nejedlého, kde hlídka Policie ČR zastavila automobil. Jeho řidič byl ovšem agresivní, slovně napadal policisty a vyhrožoval jim. Při dechové zkoušce nadváhal 2,08 promile alkoholu. Následně byl převezen na obvodní oddělení a odtud na záchytnou stanici v Mladé Boleslavi.

S agresivním chováním se strážníci setkali také na konci března. 29. března ve 21:45 hodin vyslala dohledová služba policie hlídku městských strážníků do Havlíčkovy ulice, kde posádka rychlé záchrané služby požádala o asistenci u agresivního pacienta. Hlídka byla na místě do pěti minut a společně se zdravotníky vstoupila do domu. To umožnila žena, jejíž švagr se dopouštěl agresivního chování. Muž komunikoval zmateně, a z toho důvodu byl převezen na ošetření do Psychiatrické nemocnice Kosmonosy.

Martin Weiss

INZERCE

**NÁBYTEK
HONZA**

**ZDRAVÉ SPANÍ
BYTOVÝ NÁBYTEK**

Autorizovaný prodejce firmy JELÍNEK Valašské Meziříčí

AKCE POSTEL bez DPH - pouze na prodejnách

Nábytku Honza
ul.I.Olbrachta 426
Mnichovo Hradiště
tel.326 771 027

Mladá Boleslav
tel.326 729 155
Václava Klementa 803

ESHOP – www.nabytek-honza.cz

HISTORIE

O pomníku Václava Budovce z Budova (1. díl)

Vážení čtenáři Kamelotu, jistě víte, že v souvislosti s úpravou náměstí se v letošním roce počítá s přesunem pomníku Václava Budovce z Budova. Socha se má po více než 70 letech vrátit tam, kde byla v červenci 1938 slavnostně odhalena. Možná vás budou zajímat okolnosti vzniku pomníku, jehož historie není úplně jednoduchá. V několika příštích číslech Kamelotu se budeme osudy Budovcovy sochy zabývat. Dnes se podíváme na samý začátek.

Myšlenka na postavení pomníku Václava Budovce z Budova vznikla na počátku 20. let minulého století. Právě před sto lety, v květnu 1921, byl pověřen tehdejší starosta města František Kysela, úředník okresní nemocenské pokladny v Mnichově Hradišti, úkolem svolat místní spolky k poradě o tom, jak uctít 300leté výročí Budovcovy poprav.

Schůze se konala 19. května 1921 v zasedací síni okresního domu, účastnili se jí zástupce okresní správní komise, Sokola, pěveckého sdružení Smetana, spolku divadelních ochotníků Tyl, okresního osvětového sboru, Učitelské jednoty Budeč, spolku Volná myšlenka a baráčníků. Zápis ze schůze, který tehdy pořizoval Bedřich Ženíšek, se bohužel nedochoval. Informace proto čerpáme ze zprávy, kterou až ve 30. letech sepsal František Kysela. Z ní víme, že byl zvolen pětičlenný výbor, který měl za úkol uspořádat důstojné oslavy. Ty proběhly 18. a 19. června 1921. V sobotu 18. června se konala v sokolovně slavnostní akademie, na níž vystoupily i zdejší pěvecké sbory. V neděli 19. června proběhl na náměstí tábor lidu a večer se uskutečnilo divadelní představení. Spolek Tyl uvedl hru Josefa Jiřího Kolára Pražský žid. Menší oslavy se konaly i v okolních obcích, převážně v místních školách. V předvečer výročí poprav, tj. 20. června byly pod patronací Sokola na Káčově, Horce, Mužském a Babě zapáleny vzpomínkové ohně.

Na výše zmíněné schůzi 19. května se však projednávala i další témata. Za pozornost jistě stojí, že například padl návrh změnit název města na Budovcovo Hradiště. Známy malíř a fotograf Bedřich Ženíšek přišel s nápadem uctít Budovcovu památku trvalým způsobem, tj. postavit pomník a k tomuto účelu zřídit zvláštní fond. Návrh byl přijat a vydána výzva spolkům a korporacím, aby ve prospěch fondu pořádaly divadelní a filmová představení. Ještě v tomto roce proběhly první akce a sbírka na pomník tak započala. Jako jedna z prvních přispěla do fondu městská rada.

V následujícím roce 1922 svolal František Kysela na 23. dubna opět „schůzi ctitelů velikého našeho kraje Jana Václava Budovce z Budova“, aby „se uradili o způsobě, jak trvale památku jeho uctít“. S novým návrhem zde vystoupil stavitel František Dámecký, který jménem divadelního spolku Tyl navrhoval uctít Budovcovu památku postavením divadla nesoucího jeho jméno. Většina přítomných však rozhodla setrvat u zřízení pomníku. Usneseno bylo založit spolek, zvolen byl přípravný tříčlenný výbor, jemuž předsedal František Kysela, pokladníkem byl advokát Jan Herold a jednatelem Václav Flodрман, bývalý řídící učitel ve Lhoticích. Opět byly vyzvány všechny spolky a okolní obce, aby pořádaly akce ve prospěch nového

Starosta města František Kysela, který o realizaci Budovcova pomníku usiloval celá léta. Slavnostního odhalení sochy se však nedožil.

sdružení. Důležitým se stal rok 1924. Tehdy pořádal okresní osvětový sbor na Valečově připomínku památky Jana Žižky. Podstatná část z výtěžku 57 tisíc Kč byla věnována na Budovcův pomník. V témže roce se ale objevil další návrh. Předseda osvětového sboru Václav Pavlišta a Stanislav Vlásta navrhli místo pomníku postavení tzv. Budovcova domu pro sociální péči, tj. zařízení, kde by se nacházel sirotčinec, dětská opatrovna, knihovna, sídila by zde Masarykova liga proti tuberkulóze a další sociální organizace. Návrh byl mimo jiné zdůvodněn tím, že „pomníky už se přežily“, souhlas s ním vyjádřila i městská rada. Diskuse o tomto návrhu probíhala ještě v následujících letech.

Oficiálně byl Sbor pro postavení pomníku Václavu Budovci z Budova v Mnichově Hradišti povolen Zemskou správou politickou v Praze 6. dubna 1925. Podle stanov měl sbor prostředky získávat z členských příspěvků a darů, dobrovolnými sbírkami, pořádáním vzdělávacích akcí, slavností a divadelních představení a vydáváním děl majících vztah k Budovcovi. Vrcholným orgánem spolku byla valná hromada, která se scházela jednou za rok, a výbor čítající 12 členů a šest náhradníků. Zastupitelstvo města a okresní správní komise „jako budoucí ochránci pomníku“ měli ve výboru i ve valné hromadě po dvou hlasech. Ustavující valná hromada proběhla 3. května 1925. Účastníci si vyslechli přednášku o osobě Václava Budovce z Budova z úst prof. Jiřího Klímy, syna bývalého zdejšího učitele Jana Klímy a autora vzpomínkové knihy Jirka. Spolkové jmění v té době činilo více než 60 tisíc Kč.

V samotném sboru již probíhala diskuse o umístění pomníku. Uvažovalo se o několika lokalitách. Za nejvhodnější byla považována nová čtvrt vznikající u nádraží, dále stráž před zámek, náměstí a pozemek na Bubnu u městských sadů, patřící paní Marii Švermové. Sbor vyzval městskou radu, aby s ní jednala o koupi díry, „než pozemky koupí nějaký podnikatel na parcely“. Jednání o prodeji s Marií Švermovou ale proběhlo bez úspěchu.

Tzv. pochozí komise k vybrání místa pro pomník se sešla 3. led-

na 1926 v 9 hodin ráno, odborným poradcem byl sochař Václav Prokop z Prahy. Ten doporučil místo na náměstí, ale s podmínkou, že se náměstí musí nejprve upravit. V té době totiž právě probíhala stavba budovy Okresní pojišťovny, dnešní lékárny v čp. 692, a bylo zde nevhledné stavení.

Znovu v té době ožila myšlenka postavit místo pomníku tzv. Budovcův dům jako sociální a kulturní zařízení. K tomu by však nebylo možné využít peníze ze sbírky, neboť ty byly určeny na stavbu pomníku. Návrh na likvidaci sboru a jeho přeměnu na Družstvo pro postavení divadla Budovcova nebyl schválen.

Už v průběhu roku 1927 byla vydána výzva umělcům, aby vytvořili návrhy na nový pomník. Zapojil se i pozdější autor sochy Josef Bílek, naopak renomovaný sochař Otakar Španiel městské radě úmysl stavět pomník rozmlouval z finančních důvodů.

28. září 1927 se konala slavnost odhalení pomníku a pamětní desky na bývalém Budovcově domě v Praze v Týnské ulici čp. 7. Na ni byli zástupci Mnichova Hradiště pozváni, zúčastnil se jí náměstek starosty J. Čupík.

V následujících několika letech pravděpodobně činnost sboru téměř ustala. Lze se domnívat, že důvodem byl nedostatek financí na realizaci záměru. Podnět k oživení činnosti vzešel opět od předsedy spolku Františka Kysely, který svolal schůzi na 29. ledna 1933. Byla vydána výzva do tisku oznamující, že na fondu je částka 108 tisíc Kč, což je nedostačující, a proto by občané a spolky měli přispívat. Znovu se objevily úvahy o jiném využití získaných financí, tj. především na stavbu divadla. Valná hromada připravovaná na rok 1933 měla dokonce navrhnout změnu stanov, aby se peníze mohly použít na jiný účel. Rozvíjející se činnost ale byla přerušena úmrtím Františka Kysely dne 4. listopadu 1933. Obnovena byla z popudu Josefa Dusila až v roce 1936, kdy valná hromada z 30. března definitivně rozhodla o stavbě pomníku. Do nového výboru byli 30. března 1936 zvoleni: předseda Josef Dusil, starosta města, místopředseda Václav Flodрман řídící učitel v.v., pokladník Jan A. Herold, jednatel Stanislav Vlásta, zapisovatel Jan Dámecký, členové výboru: Jan Hozák, Rudolf Bohdan, Zdenka Fidlerová, Otakar Kobera, Antonín Korčák, Jindřich Lamač, Rudolf Mráz, František Lanc. Téměř ve stejném složení byl zvolen výbor i v roce 1938, později přibyl i Bedřich Větvíčka, František Cinek a Emil Paulus. Spolek měl v té době 72 členů.

Tento výbor rozhodl o konečné podobě pomníku, o jeho umístění i o programu slavnostního odhalení. Tím se ale budeme zabývat až příště. Nyní můžeme jen konstatovat, že odhalením pomníku spolek splnil svůj úkol a 11. listopadu 1940 byl vymazán ze spolkového rejstříku.

Jana Dumková,
Muzeum města Mn. Hradiště

Okresní správní komise v Mn. Hradišti
pořádá v sobotu dne 18. června 1921
o 8. hodině . . . v sokolovně

VZPOMÍNKOVÝ VEČER
VÁCL. BUDOVCE Z BUDOVA.

PROGRAM :

1. Ktož jsú boží bojovníci. • (Mužský sbor)
2. O Budovcovi. • (F. Haken.)
3. J. Klíma: Za Budovcem. • («Smetana».)
4. J. S. Machar: Večer Jana Mydláře. (Recit. p. Monsé.)
5. J. B. Förster: Z osudu rukou. • (Mužský sbor. Učitel. pěvecké sdružení.)
6. Svat. Čech: Z Václava z Michalovic. (Recit. p. R. Šimek.)
7. Hymny.

Při čísle 1. a 7. zpívají Zpěvácký spolek «Smetana» a Učitelské pěvec. sdružení společně.

Vstupné: Křeslo 3 K, sedadlo 2 K, k stání 1 K. • Pro chudý dorost vydány budou u pokladny lístky zdarma.

Čistý výtěžek věnován bude «Budovcovu fondu».

V úterý dne 21. června o 8. hodině večer koná se v sokolovně přednáška univ. prof. Dr. J. Šimáka:

..BÍLÁ HORA..

Se světel. obrazy. Vstupné jako do sobotní akademie.

Předprodej lístků pro oba večery v knižkupectví J. Fritsche.

A. PORTGÁL V MNICH. HRADIŠTI

Zátopek překonal svůj rekord díky Josefu Hronovi

Josef Hron s Emilem Zátopkem.

Mnichovohradištský Atletický stadion Josefa Hrona svým jménem připomíná úspěšného atleta, běžce a také dlouholetého zaměstnance místního cukrovaru. Ve třicátých letech minulého století patřil k našim nejlepším vytrvalcům a Československo reprezentoval na mezinárodních závodech, a to nejčastěji v běhu na pět kilometrů. Svůj čas v běhu na stejnou vzdálenost si díky Josefu Hronovi vylepšil i legendární Emil Zátopek, který s Hronem běhal aleji z Mnichova Hradiště na vrch Horka.

Držitel rekordů i organizátor závodů

Inženýr Josef Hron se narodil v roce 1905 v Praze a je jedním z nejvýraznějších sportovců mládežnického regionu. Byl zaměstnaný v mnichovohradištském cukrovaru, držitelem řady rekordů, organizátorem závodů i trenérem lehkooctletického dorostu. K lehké atletice se dostal už v sedmnácti letech, kdy začal závodit jako pražský student. Poté co vyhrál v roce 1922 závod na 1500 metrů na Rudlově memoriálu, bylo rozhodnuto, že se běhu začne věnovat více.

Mezinárodní úspěchy

Jako vysokoškolský student Hron reprezentoval Československo na Světových studentských hrách v Římě v roce 1927, kde obsadil třetí místo v běhu na tři kilometry, a také v Paříži, Darmstadtu nebo Turíně. Později v roce 1934 startoval v Turíně v dresu Československa na mistrovství Evropy už jako člen státního družstva. Soustředil se zejména na pětikilometrové tratě, ale dobrých výsledků dosahoval i v obtížném maratónu. Ještě ve svých osmačtyřiceti letech ho dokázal zaběhnout za dvě hodiny a padesát šest minut.

Studium správné techniky

V době, kdy Hron reprezentoval náš stát, byly republikové výsledky na pět a deset kilometrů v porovnání s mezinárodním měřítkem dost slabé. To ho přimělo ke studiu techniky i zahraničních tréninkových metod vytrvalostních běžců. Za vzor byli tehdy považováni Finové v čele s Paavo Nurmem. Své zkušenosti získané praxí i studiem běžecké literatury předával i tuzemským mladým závodníkům a dal podnět ke vzniku každoročních soustředění nejlepších československých vytrvalců, z nichž vyrostla řada nových špičkových závodníků včetně Emila Zátopka.

Dohoda se Zátopkem

Se Zátopkem se Josef Hron seznámil v roce 1945 na jednom z těchto sjezdů pořádaném v Hradci Králové a hned ho také pozval na květnový kurz v Toušeni. Přestože

měl tehdy Zátopek o svém tréninku už jasné mínění, kurzu nakonec obětoval svou dovolenou. Hronovi tehdy navíc slíbil, že se ještě v témže roce pokusí překonat tehdejší rekord na pět kilometrů, který byl 15:14. S časem 15:38 se Zátopek rekordu přiblížoval. Věděl, že o překonání rekordu rozhodne příprava, a tak se, k překvapení i nelibosti svého okolí, vrhl na cvičení sprintů a na prodlužované starty. Svou námahu při tréninku stupňoval. Zajímala ho hranice, kam se až odolnost lidského těla může napnout.

Ing. Josef Hron.

Pokus o rekord

V září roku 1945 atletický odbor ohlásil, že se Zátopek pokusí překonat rekord na tři kilometry. Už předtím se mu totiž na zlínském stadionu jen za přítomnosti jeho přítele podařilo překonat čas na dvoukilometrovou trať, čehož se vedoucí odboru hned chytil. I přes počáteční obavy podal Zátopek za přítomnosti asi padesáti diváků obdivuhodný výkon s časem 8:38,8, stal se českým rekordmanem a hned na příští sobotu ohlásil pokus o rekord na pět kilometrů. Netrpělivý Hron tehdy Zátopkovi už mezitím poslal dopis, ve kterém se ptal, jak to s jarním slibem vypadá. Zátopek setrval u stejného způsobu tréninku, jako obvykle si příliš nevěřil a rekord překonal s časem 14:55 o 19 vteřin. V pražských redakcích drnčely telefony, Zátopek dostal desítky dopisů a blahopřání, ale pro něj samotného tato meta už ztratila přisvit neobyčejnosti. Hron se mezitím věnoval výchově lehkooctletického dorostu, přispíval do odborných časopisů a těšil se z toho, že se naše lehká atletika i díky podpoře vlády zařadila mezi nejlepší státy na světě.

Článek vznikl v rámci projektu Zapomenuté příběhy Mladoboleslavska. Tuto výzvu vyhlásil Nadační fond ŠKODA AUTO společně s Bohemian Heritage Fund. Jejím cílem bylo upozorňovat na zajímavé příběhy a tvořit tak paměťovou mapu regionu. Projekt byl ukončen 30. dubna.

Brýle pro všechny včetně kvalitního servisu

NOVĚ NA ADRESE: OČNÍ OPTIKA ALENA RYLIHOVÁ, TURNOVSKÁ 268, 295 01 MNICHVO HRADIŠTĚ (PŘÍMO NAPROTI MH CENTRU)

Moje milé zákaznice, milí zákazníci, dovolte mi, abych Vás informovala, že od 05/2021 jsem založila novou rodinnou firmu:

„OPTIKA Alena Rylichová“

NOVĚ mne naleznete na jiné adrese: Turnovská 268, 295 01 Mnichovo Hradiště (přímo naproti MH centru). Těším se na Vás, až Vám budu moci představit nový design prodejny a nový sortiment brýlí, čoček i služeb.

Něco o mne.... Jmenuji se Alena Rylichová, jsem plně kvalifikovaná oční optička s praxí v oboru více než 20 let. Pocházím z Mnichova Hradiště, vystudovala jsem Vyšší zdravotnickou školu v Brně.

Brýle už nejsou jen zdravotnickou pomůckou, ale dotvářejí image a zdůrazňují Vaší osobnost. Základem mé práce není kvantita, ale je to individuální přístup k zákazníkovi. Za léta praxe vím, že právě správné odborné zhotovení brýlí je rozhodující, zda se váš zrak zhorší, zlepší či rozvine ve zdravotní problém. Moje práce mne baví, umím zhotovit brýle na jakoukoliv oční vadu pro děti i dospělé. Kladu nejvyšší důraz na to, aby vše správně sedělo. Například mne, když je zákazník spokojený a dobře vidí. I proto jsem založila novou rodinnou optiku se svým synem Matějem, abychom mohli v tomto trendu pokračovat... (pr)

DOBROVOLNÉ OČKOVÁNÍ PROTI COVID-19 v Mnichově Hradišti

Od 8. března 2021

Kino Mnichovo Hradiště

Kdo se může očkovat?

Očkování je určeno pro osoby starší 70 let a skupiny určené očkovací strategií: www.covid.gov.cz/registrace-na-ockovani

Jak se mám registrovat?

Do centrálního registračního systému se můžete registrovat na webu <https://registrace.mzcr.cz/>

Kdo mi může pomoci?

O pomoc s registrací a rezervací termínu prosíme blízké i příbuzné starších spoluobčanů. Pro pomoc s registrací funguje i centrální linka 1221 případně krajské linky 800 710 710 nebo 800 124 111

Co si vzít s sebou?

Průkaz totožnosti (občanský průkaz/pas), průkaz pojištěnce, případně potvrzení od zaměstnavatele

Částečně mobilní spoluobčany 70+ můžeme na místo očkování dovézt, volejte minimálně 3 dny předem na krizovou linku 326 77 66 88

Mnichovo Hradiště pomáhá | www.mnhradiste.cz/corona

CO CHYSTÁME V MUZEU?

Horolezci Českého ráje
květen/červen

- audiovizuální výstava horolezce a fotografa Karla Vlčka

Pocta Václavu Budovci z Budova
26. června od 14:00

- pietní akt u zámku, Budovcova cesta a program na Zásadce

Kouzlo starých plováren
červenec/srpen

- letní retro výstava, doplněná o místní plovárny na Jizeře

Virtuální procházky městem

- pokračování i opakování komentovaného promítání

Josef Marek obrazy
září/říjen

- podzimní umělecká výstava - vydání tištěného katalogu

Inzerce v Kamelotu

Chcete v Kamelotu inzerovat, a oslovit tak každý měsíc 3500 mnichovohradištských domácností? Vaši inzerci uvítáme. Stačí si připravit inzertní podklad a oslovit Ing. Danu Stránskou (dana.stranska@mnhradiste.cz) z městského úřadu. Konkrétní cenové podmínky i podmínky inzerování naleznete v sekci Kamelot na webu města.

Při navázání dlouhodobé spolupráce dostane inzerent slevu z plné ceny. Stejně jako v případě jiných příspěvků, i pro inzerci platí uzávěrka vždy 15. den v měsíci. V případě červnového čísla je tedy uzávěrka 15. května. (red)

Archiv starších vydání Kamelotu

Zaujal vás článek ve starším vydání zpravodaje a chtěli byste se k němu vrátit? Všechna starší vydání Kamelotu naleznete na webu města v sekci Kamelot ve formátu PDF. Ve webovém archivu jsou všechna čísla a každé nové je do archivu přidáno vždy první den nového měsíce, tedy zpravidla ještě dříve, než se vám zpravodaj dostane do poštovní schránky. (red)

Kamelot: zpravodaj města Mnichovo Hradiště

zapsán do evidence periodického tisku
Reg. č.: MK ČR E 19893

číslo 5/2021, náklad 4070 ks

vychází 1. května 2021 jako měsíčník vydává město Mnichovo Hradiště, Masarykovo náměstí 1, 295 21 Mnichovo Hradiště IČ: 00238309
Šéfredaktor: Mgr. Martin Weiss

telefon: 606 635 289, email: kamelot@mnhradiste.cz

HBPO Czech s.r.o.
Nákladní 275
295 01 Mnichovo Hradiště

Montáž frontendových modulů

HRADIŠTÁCI, NEZTRÁCEJTE SVŮJ VOLNÝ ČAS A PENÍZE DOJÍŽDĚNÍM, PRACUJTE U NÁS V MNICHOVĚ HRADIŠTI !

Aktuálně nabízíme pozici:
MONTÁŽNÍ DĚLNÍK a SKLADNÍK – ŘIDIČ VZV
- po zapracování až 36.200,-CZK + další benefity

Email: Mnichovo.Hradiste@hbpogroup.com
Telefon: 326 770 112